WESTERN ROMAN

LASO

CIJENA 5 DIN BROJ 222

TRKA ZA BLAGOM

G. F. UNGER

TRKA ZA BLAGOM

»Laso« Nova serija 1978.

G. F. Unger: TRKA ZA BLAGOM

Naslov originala: DU SOLLST TÖTEN, AMIGO!

(Copyright: Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe, Bergisch Gladbach)

Recenzija: Dalibor Cvitan, književnik

Prijevod: Tomislav Odlešić

Urednik: Marcel Čukli

»Laso« — Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja NIŠP »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OOUR Novinsko revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1978.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 260 d ili 234 d s popustom od 10% a za 6 mjeseci 130 d odnosno 117 d s popustom. Samo unaprijed uplaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-42, »Vjesnik«, s oznakom za LASO.

Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00.

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37 00, US $ 15.00.

Uplata na devizni račun: 30101-37-32000-256 Privredna banka Zagreb

Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 — 1973. od 26. XI 1973.

I

Sunce je već tonulo na zapadu kad sam doputovao u Concho i prilično ukočen izišao iz poštanske kočije. Trudio sam se da budem što neupadljiviji, ali sam znao da mi to, po svoj prilici, neće uspjeti.

Concho je bio gradić blizu meksičke granice. Bio sam već jednom u njemu, prije desetak godina. Činilo se da se nije izmijenio, osim što je ostario i što su se kuće doimale još zapuštenije i ruševnije.

Poštansku je kočiju dočekalo nekoliko znatiželjnih građana. Izbjegavajući njihove poglede krenuo sam drvenim nogostupom. Slutio sam da će znatiželjnici u meni lako prepoznati revolveraša. Pitat će se zbog čega sam doputovao u Concho.

Stotinjak metara od hotela bila je trgovina. Nad vratima je pisalo: »Vlasnik Kathy Vansitter«. I moje je prezime Vansitter. Zovem se Reece Vansitter.

Oklijevajući upao sam. Imao sam samo veliku putnu torbu, revolver, pedeset sedam dolara, snop karata i još nekoliko nevažnih sitnica. S obzirom na to da sam navršio trideset dvije godine, nisam imao baš mnogo. No trideset dvije godine koje sam proživio ostavile su mi na tijelu nekoliko ožiljaka.

Budući da se vani već smračivalo, mlada je prodavačica upravo palila petrolejku. Pri tome se popela na stolčić koji nije bio baš pouzdan na trima nogama. Kad se htjela okrenuti prema meni začuvši škripanje ulaznih vrata, stolčić se zanjihao i činilo se da će se prevrnuti.

— Uh! — prostenjala je i skočila.

Uhvatio sam je jer nisam mogao znati hoće li spretno doskočiti. Tako mi se našla u naručju. Tek sam je sada dobro vidio.

Promatrajući je, zaboravio sam da je još držim, možda i čvršće nego što je potrebno. Bila je vrlo zgodna, plave kose i smeđih očiju, srednje visine i vitka. I miris joj je bio vrlo ugodan. Nehotice stežući je osjetio sam da je jedra i da joj još nije potreban nikakav steznik.

— Hoćete li me napokon pustiti? — upita me pomalo ljutito.

Pogledavši je u oči, shvatio sam da će me opaliti nogom po cjevanici. Brzo sam je pustio i posegao za šeširom.

— Oprostite — rekoh. — Sasvim refleksno sam vas uhvatio, a onda sam se ukočio od iznenađenja. Zacijelo me razumijete.

Ocjenjivački me pogledala.

— Čime vas mogu poslužiti? — zapita. — Vi ste Reece Vansitter? — Raširila je oči i doimala se veoma uzbuđeno. Vidio sam kako joj na vratu trepere žile.

— Da, ja sam Reece Vansitter — potvrdio sam. — Kako ste me uspjeli prepoznati?

Nije odgovorila na moje pitanje. Samo me promatrala.

— Dakle, ipak ste došli — reče nakon nekog vremena.

— A vi ste Georgia Sutton — promrmljao sam. — Prema vašem pismu zamišljao sam vas starijom.

Nakon tih smo se riječi gledali šutke.

— Dovoljno sam odrasla — napokon progovori ona ne skrivajući prkos. — Uskoro ću navršiti dvadeset pet godina. Mogu odgojiti Kathy. Zar sumnjate u to?

Zatresao sam glavom. Očito je bilo da voli Kathy. Bojala se da će mi morati predati Kathy, moju kćerku.

No ona nije bila Kathyna majka. Djevojčici je majka umrla još prije nekoliko mjeseci. Obavijest o njenoj smrti dobio sam tek nedavno.

Kćerku nisam još nikada vidio.

— Zacijelo ste vrlo dobri prema Kathy — rekao sam. — Osim toga, bili ste najbolja prijateljica moje pokojne žene.

U tom sam se času okrenuo jer je niz stepenice silazila Kathy.

Nije još navršila ni deset godina i bila je prilično mršava. Imala je crvenu kosu i zelene oči kao njena majka. Iako je bila još pravo dijete, krhka i bljedunjava, vidio sam da će ubrzo sličiti kao jaje jajetu onoj Kathy koju sam nekoć žarko ljubio.

Ozbiljno me promatrala a onda kimne zadovoljno.

— Da, ti si moj otac, Reece Vansitter. Nalikuješ na čovjeka kojeg nosim u medaljonu.

Pokazala mi je sličicu iz medaljona.

Slutio sam da me na prvi pogled zavoljela. Nisam se čudio tome. Djeca i životinje, osobito psi, uvijek su mi bili skloni.

Kad bih uzeo iz kolijevke dijete koje je plakalo iz sveg glasa, ono bi se ubrzo smirilo. Isto tako, i najljući psi, koji su režali na svakoga, dopuštali su mi da ih milujem i nisu me pokušavali ugristi.

Jedino su mi ljudi uvijek stvarali teškoće i neprestano sam upadao iz jednog škripca u drugi.

Kathy se iznenada okrene prema Georgiji Sutton.

— Mislim da može ostati, teta Georgia — reče. — Baš je onakav kakvog mi je opisala mama. Ostat ćeš, zar ne, tata?

Eto, sve je bilo tako jednostavno. Djeca umiju zaista pojednostaviti život.

Koraknula je s posljednje stepenice i utrčala mi u zagrljaj.

— Veselim se što si došao, tata — prošapće mi u uho. Tada reče nešto što neću zaboraviti do kraja života: — Mama mi je uvijek govorila da ćeš smjesta doći kad bude potrebno. Hoćeš li ostati kod nas?

— Ostat ću barem nekoliko dana — promrmljao sam. — Spavat ću u hotelu.

— Ni govora — progovori mirno i odlučno Georgia Sutton. — Na raspolaganju vam je soba pokojne supruge. Kathy spava u susjednoj sobici. Ako namjeravate ostati, osje-

čajte se ovdje kao kod kuće. Uostalom, ovo i jest vaš dom.

Dva sata poslije toga sjedio sam sam u kuhinji iza trgovine. Odozgo sam čuo Kathyn i Georgijin glas. Djevojčica se spremala na spavanje.

Napokon siđe Georgia Sutton. Zastane pokraj štednjaka i natoči sebi šalicu kave, zatim priđe stolu.

— Ostat ćete, Reece Vansitteru? — upita me ne okolišući. Sjela je i zagledala mi se u lice. — Ova trgovina vrijedi sada gomilu para. Sve se vrlo dobro prodaje. Budući da ste stalno slali novac, Kathy je ne samo povećala trgovinu nego je i...

— Dobro znate da ne mogu ostati ovdje — prekinuh je. — Ja sam Reece Vansitter, revolveraš i kockar. Otkad sam se prije deset godina borio ovdje protiv Kirbyja Slatera, ne mogu se nigdje dugo zadržati. U početku su me svagdje progonili pripadnici obitelji Slater. Gdje god bih se zaustavio, pojavili bi se oni jednoga dana. Ginuli su jedan po jedan samo zato što su mi se htjeli osvetiti i što su se lijepili uza me. U međuvremenu sam se pročuo kao revolveraš. Uskoro me nisu progonili samo Slaterovi i revolveraši koje bi unajmili nego i svi mladići željni slave. Zbog toga ne mogu ostati. Imao bih tu samo nekoliko dana mira, a onda bih opet morao pucati da bih spasio život, i taj bi prizor možda vidjela mala Kathy. Nipošto je ne želim trovati time. Moram otići odavde, premda bih vrlo rado ostao.

Georgia Sutton zamišljeno kimne.

— Da, po svoj prilici imate pravo — prozbori. — To će se izmijeniti tek kad više ne bude revolveraša i kad se završi ovo divlje doba. Uistinu mi vas je žao, Reece!

— Otići ću sutra ili prekosutra — rekoh. — Kathy ću ostaviti kod vas. Osim toga, prepisat ću na nju naslijeđeni dio ove trgovine. Slažete li se s time?

Za tren je zažmirila. Tada kimne.

No više nije rekla da me žali. Zbog toga sam joj bio zahvalan.

— Moram još kupiti konja — rekoh ustavši. — Poštanska kočija prolazi ovuda samo dva puta tjedno, a možda ću morati brzo nestati. Zbog toga su mi prijeko potrebni konj i sedlo.

I ona se digne.

— Imamo u trgovini pet sedla — reče mi. — A ni konja ne morate kupiti. U konjušnici je Kathyn riđan. Bit će joj drago ako ga uzmete.

Oklijevao sam. Napokon kimnuh.

— Kathy često jaše? — zapitao sam.

— Da, do stare kolibe koju ste nekoć sagradili, Reece, i u kojoj ste bili sa ženom nekoliko dana poslije vjenčanja. Uredila je ondje malen vrt. Pomaže joj jedna meksička obitelj, ali oni ne žive u kolibi. Kathy je, što se tiče kolibe, sebična i čuva je samo za sebe.

Kimnuo sam, okrenuo se i izišao.

U Conchu sam nekoć imao nekoliko prijatelja s kojima sam se družio i činio velike gluposti. Jesu li ti prijatelji još tu i jesu li mi još skloni?

* * *

Riđan u konjušnici bio je možda malo prelagan za moju težinu, ali sam vidio da je izdržljiv i brz. Odlučio sam ga zadržati.

Konjušar nije bio baš razgovorljiv. Ipak, kad sam već htio otići, progovorio je.

— Vaši negdašnji prijatelji... — započne.

Zastadoh i pogledah ga preko ramena.

— Što je s njima?

— Zar nemate više nikakve veze s njima? Mislim na Tyronea Carrigana i Paca Hermosila.

— Ne, ne dopisujem se — rekoh. — A što je s njima?

— Postali su važne ličnosti s ove i s one strane granice. Vrlo važne ličnosti! Carrigan vlada Conchom i okolicom, a Paca Hermosila zovu s druge strane granice Kapetan. Navodno, Hermosilo živi kao pravi pravcati plemić iz španjolskog doba. Zar to niste znali, Reece Vansitteru?

Zatresoh glavom.

Izlazeći iz konjušnice bio sam mu ipak zahvalan. Sada sam barem znao da su mi u blizini dva stara i dobra prijatelja. Prisjećao sam se raznih dogodovština iz doba kad smo se družili, neobuzdani ali i prilično bezazleni, i kad smo kovali planove o budućnosti.

Iz sjene što ju je bacalo jedno drvo iziđe neki čovjek i korakne prema meni.

— Pođite sa mnom — reče mi. — Odvest ću vas k Tyroneu Carriganu, kojeg se vjerojatno još sjećate Samo me pratite u stopu.

Povukao se u sjenu a ja sam ga slijedio.

Tyrone Carrigan me dočekao u velikoj sobi. Kosa mu je još bila crvena kao nekoć. Pri svjetlu petrolejke sjale su mu plave oči. Imao je srpolik brk i sjajne zube. Nije se gotovo nimalo izmijenio.

Rado sam prihvatio obje njegove ispružene ruke, zatim smo se tapšali po ramenima i radovali ponovnom susretu.

Tek kad smo popili čašu viskija i zapalili kubansku cigaru, donekle smo se smirili. Napokon sam opazio da me, usprkos srdačnoj dobrodošlici i velikom veselju, pažljivo promatra i ocjenjuje. Vidio sam sada i ostalu dvojicu, koji su otraga sjedili u kožnatim naslonjačima. Visoki nasloni, okrenuti prema meni, bili su ih potpuno sakrili. Sada su se, međutim, digli i polako mi prišli.

Prepoznao sam ih jer sam se nekoć družio i s njima; krali smo konje u Meksiku i krijumčarili srebro. Nismo se baš mogli pohvaliti onim što smo činili.

Škiljavom Mescalu nisam znao prezime, a mislim da ga nije ni imao. Pronašli su ga kao dojenče u grmlju. Majka mu je vjerojatno bila Apaškinja i po svoj su je prilici ubili bijeli zločinci što su lutali prerijom. No njegove su plave oči odavale da ima u sebi i bjelačke krvi.

Kimnuo mi je, ali nije rekao ništa. Uvijek je bio vrlo šutljiv.

Drugi se zvao Cash Durango. I on je bio siroče. Pronašli su ga kao bezimeno dijete u pustoši i prozvali prema jednom starom gradu iz španjolskog doba.

Cash Durango bio je dvonožni vuk, uvijek nakostriješen i naviknut samo na zlo.

I on mi kimne.

— Znači još ste zajedno kao u stara vremena? — rekoh gledajući jednog i drugog. — Očito, niste me za-

boravili. Želite da osvježimo stare uspomene? Da popijemo čašicu — dvije za minule dane?

Sva su me trojica pažljivo promatrala.

— Htjeli bismo s tobom sklopiti jedan posao, Reece Vansitteru... dobar posao — progovori iznenada Tyrone Carrigan, koji je neko vrijeme šutio. Kao da mu je glas bio pomalo podrugljiv. — Kad ti je umrla žena, naslutili smo da ćeš doći u Concho. U posljednje smo vrijeme bili već vrlo nestrpljivi. Ipak, konačno si se pojavio. Treba da odjašeš k Pacu. Prevario nas je i nije podijelio s nama velik plijen. Zbog toga ga moraš ubiti i oduzeti mu taj plijen. U tebe neće posumnjati. Prihvatit će te raširenih ruku. Ta nekoć ste bili najbolji prijatelji! Lako ćeš ga nasamariti.

Pošto je to izgovorio, ponovno napuni čaše, ovaj put i Mescalu i Cashu Durangu.

Zaboga, zar su poludjeli? Kakvim me smatraju? Zar misle da sam protuha?

— To vam nije bila dobra šala, prijatelji — rekoh. — Najbolje je da odem. Drago mi je što smo se opet vidjeli. Za proteklih sam se godina ponekad pitao što je s vama. Dakle, do slijedeće zgode!

Spustio sam čašu na stol, kimnuo im i krenuo.

Šutke su me pustili da odem. Zbog toga me mučila nelagodna slutnja. Zaputio sam se ravno kući.

Pred trgovinom je čekao postariji Meksikanac. Činio mi se poznat.

— Možda me se još sjećate — reče mi. — Ja sam Juan Mesonero. Nekoć sam lutao zemljom kao putujući trgovac, no posljednjih sam godina često pomagao vašoj ženi u trgovini i pogotovu u skladištu. Upravljat ću trgovinom tako da ćete biti sasvim zadovoljni i dobro ću zamijeniti gospođicu. Zaista je šteta što je s malom morala žurno otputovati u Tuscon, samo zato što je ondje pravi liječnik...

Ne slušajući ga više utrčao sam u trgovinu i pohitao uz stepenice.

Kathyna je soba bila prazna. Opipavši ponjavu na krevetu, ustanovio sam da je još topla. Netko je probudio djevojčicu iz sna i odveo je.

I soba Georgije Sutton bila je prazna.

Polako krenuh niz stepenište. Gadno su me prikliještili. Odmah sam naslutio čiji su prsti u svemu tome.

Uputio sam se k Tyroneu Carriganu, Mescalu i Durangu.

Kad sam stigao pred kuću, ondje je već stajao moj konj, osedlan i sa zavežljajem iza sedla.

Unutra su me spremno dočekali. Nisu stajali na okupu, već su bili podalje jedan od drugoga kako bih se teže obračunao s njima.

— Proklete hulje! — rekoh. — Najradije bih okušao sreću protiv vas, premda ste trojica! Uvjeren sam da bih vas barem dvojicu poveo sa sobom u smrt.

— Što bi imao od toga? — upita mirno Tyrone Carrigan.

Polako digne ruke i pokaže mi dlanove.

— Želimo se s tobom nagoditi — reče. — Hitno nam je potrebna tvoja pomoć. Budući da nisi htio uslišiti našu molbu, moramo te prisiliti. Nisam baš uvjeren da bi pogodio dvojicu od nas. Ni mi nismo šeprt-

lje. No, ostavimo to! Potrebna nam je tvoja pomoć jer ti Paco vjeruje. Što se tiče male Kathy i Georgije Sutton, ne brini nimalo. Mogli smo ti odvesti samo kćerku kao taoca, no poveli smo i Georgiju Sutton da bi se mala bolje osjećala. Smislili smo dobar razlog zbog kojeg moraju njih dvije otići i poslali u trgovinu zamjenika. Sve smo uredili kako se samo poželjeti može i nitko nema pravo da se žali. Treba samo da nam budeš odan i učiniš uslugu. Eto, ponovno te molim da nam je učiniš. Hoćeš li?

Nisam ga ni pitao što će se dogoditi ako odbijem. Dovoljno mi je bilo da pogledam njih trojicu i shvatim da više ne znaju što je milost.

Nesumnjivo je bilo da im se zamjerio bivši prijatelj Paco Hermosilo i da se žele nećega dočepati.

— Objasnit ću ti sve — reče nakon nekog vremena Tyrone Carrigan spoznavši da sam napokon uvidio u kakvu sam škripcu. — Sve ću ti objasniti. Sjedni! Moramo mirno porazgovarati o tome premda nam se žuri, no odjahat ćeš ravno odavde. Vidio si već da te pred vratima čeka konj.

Polako se spusti na stolicu i prekriži noge.

— Nabavljali smo Pacu oružje — nastavi. — Poslali smo mu više kola sa svakakvim oružjem iz rata. Slali smo mu i topove. Posljednju veliku pošiljku trebalo je da plati dragocjenim nakitom neka francuska grofica. Naslutili smo da će to biti najveći posao u našem životu. No Paco nas je prevario. Podvalio nam je vrlo uvjerljivu imitaciju čuvenih dragulja. Sada živi s francuskom groficom na svom velikom imanju i uživa poput negdašnjih španjolskih plemića. Ima dragulje i groficu. Odjaši k njemu, ubij ga i donesi nam prave dragulje. Ne učiniš li to, mi ćemo...

Gledao me kako bi provjerio jesam li ga razumio.

— Čak i lažni dragulji koje nam je poslao vrijede deset tisuća dolara, no prave bismo dragulje mogli prodati za pola milijuna — objasni. — Budući da smo i mi u škripcu, ne možemo biti popustljivi i obzirni. Ti si naš jedini adut.

Sve mi je bilo jasno. Od njih ne mogu očekivati nikakvu čovječnost.

Polako sam kimnuo.

— U redu, prikliještili ste me i ne mogu se izvući. Pokaži mi te šljokice koje vrijede deset tisuća iako su samo imitacija — rekoh.

II

Tek što sam doputovao u Concho, već sam upao u nevolje.

Šutke sam uzjahao pred Tyroneovom lijepom kućom i krenuo u noć. Zadatak mi je bio da ubijem jednog prijatelja i opljačkam blago.

Naselje Santa Paloma nalikovalo je Conchu, samo što je bilo na meksičkom tlu. I tu su se snabdijevali ljudi iz cijele okolice. Osim toga, i to je mjestance bilo u sjeni jednog moćnika — mog starog prijatelja Paca Hermosila.

Skrenuo sam pred krčmu, sjahao i ostao neko vrijeme pokraj konja dok je gasio žeđ pijući vodu iz korita. Promatrao sam sve ljude koji su hodali ulicom.

Mirisala je pecara. Negdje u blizini pekla se rakija.

Uđoh u krčmu jer sam bio gladan kao vuk. Zaželio sam se dobra doručka.

Sjeo sam pokraj prozora tako da sam mogao vani vidjeti konja. Znao sam da neobuzdani mladići u takvim naseljima uživaju u tome da ukradu gringu konja te se time dokazuju.

Priđe mi neka nasmiješena djevojka, vatrenih očiju i sa crvenim svijetom u kosi. Jasno sam vidio da pod haljinom nema ništa.

— Čime vas mogu uslužiti, senjor? — upita me. Odmah sam naslutio kakve mi usluge nudi.

— Doručkom, ljepotice! — odgovorih.

— Ja sam Dolores. Ima ovdje i drugih djevojaka, čak i jedna plavojka iz Bostona te jedna žutoputa iz Kine. Zar zaista želite samo doručak?

Stavih na stol jedan dolar, a on je u tim teškim vremenima bio i te kako velik.

— Želio bih doručak, Dolores — rekoh. — Inače, ti bi mi se svidjela. Čak bi mi se veoma svidjela!

Opazih kroz prozor kako se mom konju približava neki momak. Pogledao je prema meni i zacijelo me razabrao kroz prozor; prema tome, znao je da ga promatram.

Pa ipak, pristupio je riđanu, pretražio bisage i gurnuo ruku i u smotan gunj da bi provjerio što je u njemu. Gurnuo ju je do ramena i pri tome se morao podići na prste, iako je bio visok.

Skrenuo sam pogled prema šanku.

Ondje su stajala dva čovjeka i promatrala me. Ušli su vrlo tiho i neupadljivo, ali vidjelo se da su revolveraši i da žele zaštititi onog momka vani.

Pogledao sam ih mirno i odlučno. Uzvratili su mi pogled i nacerili se.

— Ako mi onaj mali ukrade konja — progovorih — vi ćete mi platiti. — Samo sam to rekao.

Razmišljali su tri sekunde. Tada jedan zazviždi resko.

Iziđoše kroz stražnja vrata koja su bila blizu šanka. Njihov mladi »suradnik« već je odvezao uzde, ali ih sada opet priveže za prečku. Pogleda prema meni i naceri mi se prostodušno.

Nisam se mogao ljutiti na njega. Nacerio sam se i zaprijetio mu kažiprstom. Dobro sam znao da u takvim gradićima stranca uvijek očekuju zamke i neprilike.

Čekao sam da se pojavi netko opasniji i moćniji nego te tri protuhe koje su mi htjele ukrasti konja. I pojavio se.

Došao je Juan Sonora. Odmah sam ga prepoznao. Iskreno rečeno, nikada nismo bili prijatelji. Očito je bilo da me se ne sjeća.

— Do vraga, kome pripada onaj riđan vani? — zapita glasno.

Gledao sam ga nekoliko trenutaka. Bio je snažan i doimao se opasno. Sjećao sam se da su ga nekoć svi zvali samo Toro.

— Pripada meni, Toro!

On mi se približi dva koraka. Htio je dokazati svoju veličinu. Činjenica da su ona dva trećerazredna revolveraša uzmakla preda mnom samo ga je izazvala i potakla.

— Ti si uvijek bio i ostat ćeš prokleti lažljivac, Toro! — dodao sam.

Tada je potegao revolver. No ja sam već držao kolt u ruci. Opalio sam ispod stola u njegove korice. Metak mu izbije revolver iz šake. Spustio ga je u korice i nije ponovno posegao za njim.

Žustro se okrenuo i izišao. Prošao je pokraj mog konja i otišao na drugu stranu ulice.

Uhvatio sam Dolores za bradu i poljubio je, a onda sam napustio krčmu, popeo se na konja i odjahao.

Znao sam put. Budući da cilj više nije bio daleko, žurio sam se kako bih stigao do njega prije nego što nad tlom zatitra zrak od strašne vrućine.

Imanje »Bijela ruža« bilo je veće nego mjestance Santa Paloma. Vjerojatno je tu i živjelo više ljudi nego u gradiću. Svi su oni radili kod Paca Hermosila.

Kad sam dojahao pred kuću, Paco je potrčao niz stepenice i pohrlio mi u susret. Raširio je ruke kako bi me čvrsto zagrlio i veselo je vikao kao što je bio njegov običaj.

— Prijatelju! Druže! Hej, stari ortače! Hoćemo li opet zajedno krasti konje?

Značenje je bilo simbolično. Tako se pozdravljao stari prijatelj s kojim se prošlo kroz vodu i vatru, kroz dobro i zlo.

Svagdje uokolo bilo je zelenila, raslo je drveće i cvjetalo cvijeće. U blizini je vodoskok štrcao vodu.

Tada sam ugledao Ester de Portiers.

Sjedila je na rubu vodoskoka i položila u krilo svježe cvijeće. Imala je na sebi zelenu haljinu koja se izvrsno slagala s njenom crvenkastom kosom, a oči su joj bile crne.

Kako je bila lijepa!

Znači ona je francuska grofica, razmišljao sam. Točnije, kontesa Ester de Portiers. Mutno sam se sjećao da postoji u Francuskoj i jedan grad s takvim imenom.

— Ester, ovo je Reece Vansitter, moj najbolji prijatelj iz mladosti — čuo sam Paca kao iz velike daljine. — Nekoliko mi je puta spasio život. Budi ljubazna prema njemu. A ti Reece, zovi je samo Ester. Iako je prava pravcata plavokrvna kontesa iz Francuske, ipak je sasvim obična žena, ako se zanemari njena ljepota. Poljubite se! Hoću da se svakako poljubite! Hoću da se sprijateljite.

Još ošamućen, zagrlio sam je. Poljubili smo se, i sve sam to doživio kao u snu.

Tada se opet sjetih zbog čega sam došao i u kakvoj sam nevolji.

Nikako nisam mogao ni smio zaboraviti da taoce mogu spasiti samo ako ubijem prijatelja Paca i otmem skupocjene dragulje.

Radost zbog ponovnog susreta s Pacom i zbog prijazne dobrodošlice, kojom me dočekala ta lijepa i zavodljiva žena, ubrzo nestade.

* * *

Kad sam se probudio, bila je večer. S kreveta sam kroz prozor vidio rumeno nebo na zapadu. Divio sam mu se, ali me istodobno podsjelalo na krv.

Iziđoh u unutrašnje dvorište. Paca ni lijepe Ester nije bilo nigdje na vidiku.

Ubrzo sam napustio dvorište i zaputio se prema oborima. Bit će

mi potreban vrlo brz konj da bih pobjegao s plijenom.

Uto se iza ugla obora pojavi Paco Hermosilo s nekoliko ljudi. Mahnuvši rukom dade im znak da mogu otići. Pažljivo sam ih pogledao. Vidio sam kojem soju pripadaju. Nosili su revolvere upadljivo nisko.

Paco i ja naslonismo se na ogradu obora i pogledasmo konje u njemu.

— Divni su ti konji, Paco — rekoh mu. — Uspio si u životu. Daleko si dogurao. Kako ti je to pošlo za rukom?

On se gromko nasmije.

— Sve je došlo jedno za drugim — odgovori veselo. — Nekoć smo krali konje, sjećaš li se još? Bilo je zabavno. Kad si zatim krenuo svojim putem, dugo si mi nedostajao. Poslije sam doznao da si daleko na sjeveru i da te progoni moćna obitelj Slater zato što si zbog svoje mlade žene morao ustrijeliti jednoga od njih.

— Da, morao sam ga ustrijeliti — rekoh. — Na žalost! Tada su krenula za mnom njegova braća, rođaci i svi prijatelji toga roda. Pročuo sam se, stekao neugodnu slavu. Od tada sam neprestano bježao pred...

Umorno sam zašutio jer nije bilo potrebno da mu sve to objašnjavam. Lako je mogao zamisliti što sam proživio.

— Zadržimo se kod tebe — rekoh. — Kako si postao tako moćan? Ovo je imanje pripadalo nekoć Montenaosima, zar ne?

On kimne.

— Da, pripadalo je, ali su oni poduprli cara Maksimilijana. Zbog toga su protjerani iz zemlje. Prije nego što su otišli, prodali su mi cijeli posjed.

Opet se nasmije, a smijeh kao da mu je dopirao iz dubine grudi i zvučao je pobjedonosno i podrugljivo.

— Posjed je vjerojatno vrlo vrijedan? Platio si ga milijun pesa? — upitah polako.

— Platio sam ga tisuću srebrnih pezosa — odgovori mi kroza smijeh. — Više nisam imao u džepu. Zauzvrat sam im omogućio da otputuju. Slušaj, Montenaosi su dobro znali da ovaj posjed može održati u ovim burnim vremenima samo jak i sposoban čovjek.

Jasna mi je bila njegova igra. Postao je moćan razbojnik i dočepao se posjeda za simboličnu svoticu. A kad se dokopao imanja, još je ojačao.

— Ester je uistinu kontesa? — zapitah. Još nisam zadovoljio svoju znatiželju. — Kako si sreo tu lijepu ženu?

Pogledao me i ponovno se nasmijao samozadovoljno i istovremeno podrugljivo.

— Možda je kontesa, a možda nije — odgovori nakon nekog vremena. — Meni je svejedno. Bitno je da je lijepa, kao stvorena za mene. Samo to mi je važno. Jesi li prošao kroz Concho?

Nije imala smisla to poreći.

— Da, bio sam u Conchu. Doznao sam da mi je umrla žena pa sam htio napokon vidjeti kćerku. Međutim, dobro je zbrinuta kod...

— ... Georgije Sutton — prekine me a zatim upita: — Vidio si Tyronea Carrigana? A i Mescala i Duranga?

Upitao je to sasvim nehajno, kao da nije riječ ni o čemu važnom i kao da ga to ne zanima osobito.

No smjesta sam se uznemirio. Odgovorim li niječno, a on zna nešto, odmah će posumnjati.

— Da, vidio sam ih — rekoh stoga. — Tyrone Carrigan je sada glavna ličnost u onom kraju. Znao je da ću poslije ženine smrti jednog dana posjetiti kćerku. Radovao se našem ponovnom susretu. I ja sam se obradovao u početku. Međutim, izmijenio se. Postao je pravi vuk.

Nakon mojih riječi Paco je dugo šutio.

Ipak, slutio sam da razgovor još nije završen. Spremno sam čekao pitanja.

Činilo mi se kao da gotovo čujem njegove misli. Znao sam da napeto razmišlja i koristi se instinktom ne bi li prozreo moje. Uvijek je imao izvanredan instinkt, a sada mu se vjerojatno i izoštrio.

Odjednom mi postavi to pitanje. Bilo je tako jasno i neposredno da mi je u prvi tren zastao dah.

— Tyrone Carrigan te poslao da me ubiješ?

Bum! Bio je to vrlo nizak udarac.

Za tren sam stisnuo usnice i duboko udahnuo.

On se kiselo nasmije i pričeka moj odgovor.

— Da, trebalo bi da te ubijem i uzmem dragulje koje si prijevarom oteo Carriganu — rekoh. — Došao sam, zapravo, da bih...

Oklijevao sam. Najednom mi je bilo sasvim jasno da ga ne bih nikad mogao podmuklo ubiti. Uza nj me vezala prošlost više nego uz Tyronea Carrigana. Bili smo nekoć vrlo bliski prijatelji.

On se opet nasmije. No sada mu je glas bio opor i nestrpljiv.

— Koliko su ti platili, odnosno koliko će ti platiti ako uspiješ?

— Poklonit će život mojoj kćeri — odgovorih. — Odveli su malu Kathy, a i Georgiju Sutton.

Odvojio sam se od ograde obora, koraknuo u stranu i okrenuo se prema njemu. Bio sam spreman, za svaki slučaj. Nisam znao kako će reagirati.

No, on se ne pomače. Naslanjajući se na ogradu protrlja nadlanicom bradu.

— Hm, to je loše, vrlo loše — izusti. — Zar si zaista došao ovamo da bi izvršio Carriganov nalog? Uistinu bi me ubio?

— Ne znam — rekoh. Ništa ne znam. No moram se odlučiti, zar ne? Znaš li neki drugi način kako bih mogao spasiti kćer i djevojku koja se brine o njoj poput majke? Zahtijevaju tvoju smrt i prave dragulje. Ne učinim li ono što su zatražili od mene, morat će mala Kathy...

Nisam mogao nastaviti jer me iznevjerio glas.

— Porazgovarajmo s Ester — progovori iznenada Paco. — Neka ti dade dragulje tako da ih možeš odnijeti Carriganu i otkupiti kćer i njenu pomajku.

Od čuđenja sam zanijemio.

— Oslobodiš li ih oboje — nastavi on nakon kratke stanke — pobrini se da se dragulji opet nađu u mojim rukama. Obećavaš li mi da ćeš to učiniti?

Zapanjeno sam ga gledao. Kako li je plemenit moj stari prijatelj Paco!

O toj je temi progovorio ponovno tek kad je sluga odnio sa stola sve

posuđe i još jednom nam napunio čaše.

— Ester, golubice moja, moraš se privremeno rastati od svojih dragocjenosti — reče jednostavno. — Moraš posuditi svoje blago. Ne možemo postupiti drukčije, vjeruj mi, anđele!

U prvi je čas šutjela i nepomično sjedila. Tada pogleda mene.

— Zbog njega? — zapita misleći na mene.

Kimnuo sam.

Paco joj objasni o čemu je riječ.

— Moraš znati, Ester, da on uvijek drži riječ — reče na kraju. — Još nikada nije prekršio obećanje. On je moj prijatelj i dugujem mu život. Osim toga, mogao me danas ustrijeliti. Najbrži je revolveraš s obiju strana granice. Stoga mu daj pravi nakit, a on će nam ga vratiti, ne brini!

Pogledala me.

— Možete li mi se zakleti, Reece? — upita me bez okolišanja.

— Dajem vam riječ da ću vam ga vratiti, Ester — odgovorih. — Upotrijebit ću dragulje da otkupim kćerku i njenu starateljicu. Čim budu obje izvan opasnosti, dokopat ću se opet nakita i donijeti vam ga...

— Ne nosite ga ovamo — reče ona. — Predajte ga u banci u Santa Feu pod šifrom »Ysabel Uvalde«. Zakunite mi se! Osim toga, nikome ne smijete odati šifru!

— Kunem se — rekoh prigušeno. Iskreno sam izrekao te riječi.

Kako li sam bio zahvalan Pacu i Ester! Nisam morao ubijati i pljačkati. Sve sam dobio zbog prijateljstva. Dakle, ubrzo ću osloboditi Kathy i Georgiiu Sutton.

Uto se Ester digne.

— Donijet ću dragulje — reče. — Spremit ću ih s hranom u bisage. Zacijelo namjeravate odmah krenuti, Reece Vansitteru?

Ode u kuću.

Paco i ja još smo sjedili za stolom na verandi.

— Sada sam ti velik dužnik — rekoh mu. — Možeš se pouzdati u mene.

— Znam — nasmiješio se.

— Ipak, jedno mi nije jasno — rekoh. — Od Tyronea Carrigana kupovali ste oružje. Dobro se sjećam da mi je on ispričao kako je takva grofica... mislim, Ester... primala pomoć od tebe. Ti si bio protiv Maksimilijana i Francuza, a ona je za njih i čak se želi osvetiti. Kako se to može uskladiti?

On se široko nasmije.

— Nikako! — odgovori. — No to je naša tajna! Možda ćeš je doznati jednog dana. Ako ne prije, a ono u Santa Feu kad budeš predao dragulje. Ja ti vjerujem, Reece, neograničeno ti vjerujem, ali te ne bih htio opterećivati suvišnim pojedinostima. Sklopili smo pogodbu i jedino je ona važna. Dao sam ti mogućnost da spasiš kćerku, a ti ćeš se obračunati s Tyroneom Carriganom i odnijeti dragulje u Santa Fe. Dogovor je sasvim jasan, pa nema smisla bilo što dodati. — Naglo ustane. — Dobit ćeš najboljeg konja — reče odrješito.

Dali su mu vranca s bijelim pjegama.

— Ovo vam neću nikada zaboraviti — rekoh okrenuvši se prema Pacu i Ester.

— Sretno — promrmlja Paco.

Ester ne reče ništa.

Budući da mi je gorjelo pod nogama, prebacio sam bisage preko sedla i uzjahao.

Pošto sam ostavio Santa Palomu daleko iza sebe, zaustavio sam se, skliznuo sa sedla, uzeo bisage i čučnuo. Isprazio sam ih.

Na mjesečini je zasjalo blago. Zadovoljno sam se nasmiješio.

Kontesa me, dakle, nije prevarila. Vjerovao sam da su dragulji pravi i da nisu opet imitacija.

Kad sam stigao do granice, svitalo je. Tu je tekla rječica u kojoj je bilo vrlo malo vode. Osjetio sam dim i u jutarnjem sivilu razabrao crveni odsjaj vatre.

Na putu do gaza preko rječice morao sam proći blizu vatre. U rječici je, doduše, bilo malo vode, gotovo je presušila, ali nisam mogao proći kroz njezino korito nigdje drugdje jer su obale bile suviše strme. Kad bih se odrekao toga gaza, morao bih kilometrima jahati uz obalu i tražiti neku drugu mogućnost da pregazim rječicu.

Oko vatre stajali su Meksikanci. Ugledavši me, zakrčili su mu put.

Čim sam im ugledao bradata lica, shvatio sam da su odmetnici. Svi su imali na sebi ogrtače pod kojima su možda skrivali oružje.

— Hej, čovječe! — progovori jedan, izvuče ispod ogrtača ruke i pokaže mi prljav tanjur.

Zaustavio sam se i tiho uzdahnuo.

— Vidim vas — rekoh. — Kažite brzo što hoćete i maknite se u stranu.

Nacerili su se još šire, ali se nisu pomakli ni za centimetar.

Jedan od njih pokaže sada revolver. Skrivao ga je pod bijelim ogrtačem i već držao u ruci.

Više nisam mogao biti miroljubiv.

Povukao sam kolt i opalio. U tom su trenu shvatili: namjerili su se na revolveraša.

Ne rekoh im više ništa. Polako sam projahao mimo njih spremno držeći revolver i gledao ih preko ramena sve dok je konj gazio kroz pitku vodu.

Nisu vikali za mnom.

Zašto bi i vikali? Što se može reći kad nekoliko štakora naleti na risa?

III

Do Concha mi je preostalo još tridesetak kilometara. Prešao sam, dakle, već pola puta.

Jahao sam još neko vrijeme i prevalio oko petnaest kilometara, a onda sam izabrao jedan brežuljak na kojem me nitko nije mogao lako iznenaditi. Tu sam prilegao.

Kad sam kasno po podne sišao s brežuljka, sreo sam Mescala kojemu su škiljave oči bile plave kao nebo. Izjahao je iz stijenja gdje se skrivao.

— U početku sam se htio popeti k tebi — reče — ali se vjetar stalno mijenja. Da me tvoj konj nanjušio, bio bi zafrktao, a ti bi...

Ušuti, ali palcem i kažiprstom napravi kretnju kao da okida.

— Uostalom, morao si prije ili kasnije sići s tog brežuljka — doda nakon nekog vremena.

Ne rekoh ništa, no misli su mi jurile tisuću kilometara u sekundi.

— Jesi li dobio ono? — zapita me pošto je dugo šutio.

Kimnuo sam.

— A Paco Hermosilo? — upita i nastavi: — Ušutkao si ga za sva vremena?

Znao sam da će uskoro doznati kako je Paco još živ i da na imanju »Bijela ruža« nije bilo nikakve borbe. No, možda će to doznati tek sutra ili još kasnije.

— Paco vas više neće varati — odgovorih kratko.

Vidio sam da su ga moje riječi zadovoljile.

Nismo jahali brzo. Zato se već smračilo kad smo pred sobom, u noći, razaznali svjetla Concha. Bilo mi je, zapravo, drago što se već spustila tama.

Još sam neko vrijeme jahao s Mescalom, a onda se zaustavih.

— Dobro, gdje su mi kćerka i Georgia Sutton? Gdje su? — zapitah odlučno.

— To će ti reći Tyrone — nacari se Mescal. Vidio sam kako su mu u mraku bljesnuli zubi.

Skrenuvši konja prema njemu i približivši mu se, nagnuh se malo u stranu.

— Odjaši prvi — rekoh. — Pobrinite se za to da se Kathy i Georgia Sutton vrate kući. Tek tada ću ja dojahati i dati vam ono što vas zanima.

Prasnuo je u smijeh, tako grčevit da sam stekao dojam da ne može ušutjeti.

— Tornjaj se! — prosiktao sam.

No on se nasmije još glasnije i pokaže na svjetla gradića pred nama.

Prije nego što je mogao bilo što reći, udario sam ga. Već sam izvukao revolver s one strane koja nije bila okrenuta prema njemu. Revolverska ga je cijev zahvatila po sljepoočici i uhu. Zanjihao se u sedlu i pokušao baciti naprijed da bi se uhvatio konju za vrat.

Udario sam ga još jednom. Ovaj se put srušio. Znao sam da moram negdje sakriti dragulje, a nisam htio imati svjedoka.

Ostavio sam ga na zemlji i poveo njegova konja. Kad se osvijesti, morat će pješačiti. Neko vrijeme neću morati računati s njim.

Jašući kroz noć razmišljao sam o njemu. Slutio sam da mi neće zaboraviti ovaj sukob i da ću se prije ili kasnije morati obračunati s njim.

Ujahavši u grad, skrenuo sam u sporednu uličicu, kroz koju sam stigao opet do ruba grada i Carriganove kuće.

Pred ogradom je bilo veliko korito za vodu a kraj njega crpka. Vjerojatno se korito svakog dana punilo svježom vodom.

Privezao sam konja za nj i izvadio iz njedara obje vrećice napunjene draguljima. Spustio sam ih u vodu. i brzo su potonule na dno velikog i dubokog korita. Trebalo je uroniti cjelu ruku da bi se doprlo do dna. Stoga sam se nadao da se vrećice danju neće vidjeti u koritu.

Na dvorišnim se vratima pojavio stražar s psom.

— Hej, što hoćete? — progunđa.

— Hoću k Carriganu — rekoh. — Već me nestrpljivo očekuje, a zbog tebe će morati još duže čekati. Ja sam Vansitter.

— Do vraga, zašto to ne kažete odmah? — promrmlja zlovoljno stražar i otvori vrata.

Ušao sam u dvorište svjestan da su preda mnom vrlo važni i neizvjesni trenuci.

Carrigan je sjedio u lijepoj dnevnoj sobi i slagao pasijans na hrastovu stolu. Petrolejka mu je osvjetljavala grubo muško lice a crvenkasta mu se kosa činila tamnijom negoli danju.

Kraj njega je u stolici za ljuljanje sjedio Cash Durango. No, čim sam ušao, digao se brzo kao pustinjski vuk. Kretnje su mu bile nevjerojatno gipke.

Gotovo ukočeno pogledao me svojim žućkastim očima. Pokušavao je instinktivno odgonetnuti što će se dogoditi.

Nisam mu obraćao osobitu pažnju.

Zanimao me Tyrone Carrigan. O njemu sve ovisi. Tek poslije može se u igru uplesti Cash Durango.

Carrigan se ukočio kad sam ušao. Ruka u kojoj je držao kartu lebdjela je još nad stolom.

Iznenada mi pokaže tu kartu. Bio je džoker.

— Možda si i ti džoker? — upita me. — Možda pristaješ u svaku igru?

Prišao sam stolu i natočio sebi vina.

— Prijeđimo na posao — rekoh pošto sam popio dva gutljaja.

Piljio je u mene i već naslutio da ga ne očekuje lak zadatak.

— Tako je — reče i još jednom me pogleda, kao da imam nešto što mi uz najbolju volju ne može otkriti.

— Dovedi ih! — rekoh mu. — Hajde, hajde, dovedi Kathy i Georgiju Sutton! Kad se vrate u trgovinu i sve bude kao prije, dobit ćeš prave dragulje za kojima odavno čezneš.

Pažljivo me saslušao. Znao sam da ga ne zanimaju toliko moje riječi koliko prizvuk moga glasa. Pokušavao je naslutiti pripremam li mu neku podvalu.

No moj glas nije odao ništa, baš ništa. Bio je bez ikakvih strasti. Čak ni prezir nije se mogao zapaziti u njemu, a pogotovu ne srdžba ili mržnja. Govorio sam sasvim hladnokrvno, kao da me ne muče nikakve brige ni strepnje.

— Ubio si ga? Donio si prave dragulje koje su mi oteli on i ona visokorodna droljica? — upita me.

Kimnuo sam.

— Što se prije moja kćerka i Georgia Sutton vrate kući, to prije ćeš dobiti blago — rekoh mu. Što se tiče Mescala, ne čekaj ga. On ti neće moći odati gdje sam sakrio dragulje. Prema tome, ne oklijevaj!

Cash Durango bijesno opsuje.

— Ako si učinio nešto Mescalu, vratit ćemo ti to s kamatama — progunđa. — Onda, što je s Mescalom?

Okrenuo sam se prema njemu cereći se.

— Što vam je milije: dobroćudni Mescal ili pravi dragulji? No, ako te svrbe prsti, ne oklijevaj i ne obuzdavaj se, druškane! Okušaj sreću!

Drhtao je od gnjeva.

No Carrigan preuzme situaciju u svoje ruke.

— Bez suvišnih prepirki, Cashe! — reče mu. Potom pogleda mene. Dajem ti riječ da se Kathy i Georgiji nije dogodilo ništa i da ćeš ih za nekoliko sati...

— Fućkam ja na tvoju riječ! — prekinuh ga prezirno. — Možemo obaviti posao tek kad Kathy i Geor-

gla budu kod kuće. Idem sada u trgovinu i čekat ću ih ondje. Vidjet ćeš me deset minuta poslije njihova dolaska. Tada ću vas odvesti do skrovišta u kojem je blago.

Nakon tih sam riječi krenuo prema vratima.

Cash Durango počne opet psovati. Htio me zadržati. Zaista se suviše osmjelio.

— Smiri se, Cashe! — umiješa se Carrigan. — Smiri se, velim ti!

Izišao sam iz kuće, prišao konju s druge strane dvorišne ograde i uzjahao. Ni za tren nisam pogledao korito s vodom.

Ipak, kad sam se već našao u sedlu, kriomice sam skrenuo pogled prema vodenoj površini u kojoj su se odražavali mjesec i zvijezde. Površina je bila svjetla, ali u koritu je bilo mračno. Vrećice se nisu vidjele. Zadovoljno sam odjahao.

Svakako, bilo je donekle lakomisleno što sam blago ostavio u koritu i pouzdao se u sreću, no vjerovao sam da će mi zamisao uspjeti.

Čekanje je bilo mučno. Sati su se vukli i pretvorili u beskonačnost.

Kako daleko su odveli Kathy i Georgiju? Gdje li su ih skrivali kao taoce? Zacijelo su bile negdje daleko od Concha, inače bi već odavno morale stići.

Nekoliko sam puta izišao iz trgovine i osluškivao u noći.

Grad je već odavno spavao. Samo u hotelu i krčmi svjetiljke su još gorjele.

Osluškivao sam sve napetije i piljio u tamu. Posvuda su između kuća i u uglovima bile sjene.

Možda se negdje u tim sjenama skriva Mescal i ima pušku. Vjerojatno je tako pametan da me neće pokušati ustrijeliti prije nego što se dokopaju pravih dragulja. Mogu pričekati i poslije obračunati sa mnom.

Razmišljao sam što će se dogoditi. Sasvim je jasno da ću Carrigana i njegove ortake dovesti do korita s vodom i pustiti ih da izvade blago. No obećao sam da ću dragulje odnijeti u Santa Fe. Prema tome, morat ću se boriti s Carriganom, Cashom Durangom i Mescalom. Mogu li ih pobijediti? Mogu li ostati živ?

Na istoku je već sivjelo nebo i gasile su se zvijezde kad sam začuo kola. Stigla su u grad sa sjevera. Iz dna duše sam se nadao da su na njima mala Kathy i Georgia.

Kola su se približavala. Nisu nigdje skrenula niti se zaustavila pred nekom kućom. Bila su sve bliže i bliže, a time se povećavala mogućnost da je riječ baš o onim kolima koja čekam.

Tada sam ih i ugledao. Konjem je upravljala Georgia Sutton. Kola su imala dva kotača i sklopiv kožnat krov. Takvim su se kolima često koristili liječnici kad su morali posjetiti pacijenta negdje u okolici grada.

Georgia je držala uzde u jednoj ruci a drugom je zagrlila Kathy, koja je spavala naslanjajući se na nju.

Zaustavila je kola pred trgovinom ne rekavši ni riječ. Samo me pogledala i kimnula umirujući me.

Uzeo sam djevojčicu iz kola. Kako li je laka bila!

— Samo spavaj, anđele — rekoh joj tiho kad se pomakla i kad se učinilo da će se probuditi. — Opet si kod kuće. Bit ćeš sada u svom kre-

vetu, među lutkama. Samo spavaj mirno, mala Kathy.

Promrmljala je nešto što je zvučalo kao »o, tata«, a onda mi je ovila ruku oko vrata i opustila mi se u naručju. Odnio sam je u njenu sobu.

Za mnom je došla Georgia. Pomogla mi je dok sam svlačio dijete. Povremeno bi nam se dodirnule ruke.

Pošto smo spremili Kathy u krevet, stajali smo nekoliko časaka jedno pokraj drugoga i gledali je kako mirno spava.

Vani se već gotovo sasvim razdanilo. Georgia puhne i ugasi petrolejku.

Izišli smo iz sobice i po stepenicama sišli u kuhinju. Tu je na štednjaku bila kava koju sam ugrijao. Posjeo sam Georgiju za stol, donio kavu i također sjeo.

— Hvala ti, Georgia — rekoh joj. — Je li bilo teško?

Srknula je gutljaj kave. Vidjelo se da je je umorna. Zatrese glavom.

— Bile smo u nekom starom rudniku — prozbori. — No nismo mogle ništa vidjeti, čak ni ljude koji su nas doveli i potom pustili. Navukli su nam na glave jastučnice. To je sve, Recce.

Pogledala me čudno. Vidio sam da je napeta. Podrhtavale su joj nosnice.

— Zašto su nas odveli i poslije nam dopustili da se vratimo? — zapita me tiho.

Digoh se, stavih praznu šalicu na stol.

— Tyrone Carrigan me htio tako prisiliti na jedan posao — odgovorio sam mirno.

Okrenuh joj leđa i zaputih se prema vratima. Pohitala je za mnom.

— Čekaj malo, Recce! — zaustavila me.

Okrenuh se prema njoj. Stajali smo vrlo blizu jedno nasuprot drugome.

— Čuvaj se — reče mi. — Znam da uvijek ideš dokraja, ali — čuvaj se, Recce Vansitteru! Inače će biti suviše gorak tvoj povratak kući.

Obuhvatio sam joj lice objema rukama i poljubio je u usta.

Za tren mi je uzvratila poljubac, a onda kao da se okamenila od zaprepaštenja.

Pustio sam je i izišao.

* * *

Odvezao sam se kolima do javne konjušnice. Kola i konj pripadali su Georgiji. Sumorno se jutarnje sivilo postepeno bistrilo. Doduše, sunce se još nije pojavilo na istoku, ali se nebo već rasvijetlilo.

Konjušar je stajao pokraj crpke i punio vodom korito. Pošao mi je u susret kako bi preuzeo konja i kola.

Njegov mi je pogled odao da mu je sve poznato. Po svoj su prilici svi stanovnici Concha znali da se Georgia Sutton nije odvezla s Kathy k liječniku u Tucson, već je riječ o nečemu drugom.

Okrenuvši se da odem, spazio sam Casha Duranga i Mescala.

Na Mescalu se nije vidjelo da sam ga dvaput udario po glavi i da je potom ležao neko vrijeme u travi. Imao je na glavi šešir sa širokim obodom i izgledao kao obično.

Pa ipak, znao sam da pod šeširom ima dvije čvoruge. Isto sam tako znao da mi se pošto-poto želi odužiti.

Netremice su me promatrali.

— Krenite preda mnom — rekoh im. — Što čekate? Želim vas gledati samo straga.

Mescal zaškrguće zubima. Bijesno stisne usnice tako da su se pretvorile u tanku crtu.

— Vratit ću ti milo za drago, možemo se kladiti — promrsi kroza zube. — Ja ću ti...

Naglo ušuti. Razum je ipak pobijedio srdžbu.

Poslušali su me i krenuli. Tek kad su shvatili da ih vodim prema Carriganovoj kući, zaustavili su se.

— Hej, ne namjeravaš se valjda pojaviti pred Carriganom praznih ruku? — zapita promuklo Durango. — Obećao si da ćeš nas odvesti do blaga! Gdje si ga sakrio sinoć, pošto si srušio Mescala s konja?

— Vidjet ćete — odvratih nacerivši im se. — Možda sam ga sakrio u neposrednoj blizini kuće. Tko zna?

Trgnuli su se, a zatim produžili.

— Jeste li donijeli blago? — dovikne s verande Carrigan.

— Veli da ga je sakrio blizu kuće — odvrati Mescal.

Sva se trojica zagledaju u mene. Ruke su im gotovo dodirivale revolverske drške. Najednom je iz njih zračila opasnost, nasilje i podmuklo vrebanje.

— Hajde, prijatelju Vansitteru — reče Carrigan — sada si ti na redu. Nećeš nas valjda pokušati nasamariti?! To bi bilo glupo jer tvoja mala može opet nestati. U svako doba! Concho je naš grad. Ne zaboravi to! Ne vuci nas za nos i pokaži karte!

Teško sam se suzdržavao. Opet mi je prijetio i opet su njegove prijetnje bile povezane s malom Kathy.

Sve me tjeralo na to da povučem revolver i obračunam se s tom trojicom hulja. No vidio sam da su spremni za obračun, pa sam im morao nekako odvratiti pažnju.

— U koritu s vodom — rekoh kratko. — Na njegovu kraju, nasuprot crpki. Netko od vas mora posegnuti u vodu. Unutra su dvije vrećice. Voda, bez sumnje, nije oštetila dragulje.

Kratko sam im se nakesio.

Stajali su kao kipovi i buljili u mene ne skrivajući duboku sumnjičavost.

— Hoće da jedan od nas posegne u korito — napokon reče zajedljivo Durango. — Neka on posegne u vodu i izvadi blago. Hajde, Vansitteru! Ti nam izvadi dragulje!

Oklijevao sam jer nisu smjeli naslutiti da upravo to čekam, nisu smjeli naslutiti klopku.

— Hajde, prijatelju — dovikne mi i Carrigan — izvadi to blago i pokaži nam ga! Posegni u korito! Tko zna, možda si postavio unutra stupicu za dabrove!

Trebalo je da njegove posljednje riječi budu samo gruba šala, no znao sam da računaju i s tom mogućnošću. Bili su vrlo oprezni.

Pristupih koritu tako da sam ih svu trojicu mogao zadržati na oku. Stajali su vrlo povoljno za mene. Carrigan je bio s lijeve strane, iza ograde, samo četiri koraka od mene. Durango i Mescal bili su na drugom kraju korita, nasuprot meni.

Uronio sam desnu ruku u korito i smočio rukav do ramena.

Jednim sam potezom izvadio obje vrećice. Bile su jedna pokraj druge na dnu korita.

Pošto sam ih izvukao iz vode, premjestio sam jednu u lijevu ruku.

Za tren sam bio u vrlo lošem položaju. U objema sam rukama držao po jednu vrećicu i stoga nisam mogao povući kolt. No morao sam prihvatiti tu opasnost kako bi uspjela moja varka.

Dobacih vrećice Durangu i Mescalu.

— Evo! — doviknuh im istodobno. — Držite ih!

Poslušali su me. Suviše su se iznenadili, a nisu mogli dopustiti da vrećice padnu na zemlju. Maloprije čuli su iz njih zveckanje.

Kad su ih uhvatili u zraku, pružala mi se jedinstvena prilika. No u istom sam trenu vidio da Carrigan izvlači revolver. Krajičkom sam oka razabrao njegovu brzu kretnju. Zaista je bio iskusan. Ne samo što je odmah spoznao opasnost nego je i bez razmišljanja reagirao.

Usprkos tome, opalio sam prije njega. Pobijedio sam ga za djelić sekunde koji često odlučuje o životu i smrti.

Pogodio sam ga, munjevito se okrenuo i nastavio pucati.

Durango i Mescal ipak su bacili vrećice s draguljima i posegli za oružjem.

Pogodio sam najprije Duranga. Mescal je, međutim, uspio opaliti. Njegov mi je metak okrznuo rebra. Uto sam ga pogodio. Pošto ga je udario metak, trgnuo se u stranu i ispalio nasumce drugi hitac. Nakon toga i on se srušio.

Zamišljeno sam gledao svu trojicu. Sada su nepomično ležali, a još maloprije bili su moćni i vladali Conchom i okolicom.

Pogriješili su kad su me prisilili da odjašem u Meksiko k Pacu i kad su oteli malu Kathy. To ih je stajalo glave.

Iz revolvera mi je još izlazio blijedi dim i grizao mi oči i sluznicu u nosu kad se pojavilo nekoliko ljudi. Dvojica su izišla iz kuće, treći je izvirio kraj kućnog ugla a četvrti je došao uličicom iz grada.

Zaustavili su se i promatrali prizor. Neprestano su im uznemireni pogledi lutali prema meni i vraćali se trima tijelima na tlu.

Ono što su vidjeli još nisu mogli shvatiti. Smatrali su da to nije moguće. Vjerovali su da su Carrigan i njegovi ortaci nepobjedivi. Sada je, međutim, izgledalo sve drukčije.

— Više nemate vođe — rekoh im. — A bez njih ste nitko i ništa. Ovaj će vas grad kazniti zbog onog što ste učinili, zbog straha koji ste širili ovim ulicama. Stradat ćete čim se pročuje da su vukovi izgubili zube i da su preostala samo štenad. Gubite se! Nećete? Možda bi bilo dobro da vas malo potjeram?

Piljili su u mene kao da sam priviđenje.

Iako su bili brojčano premoćni, nisu se usudili ništa poduzeti. Vidjeli su da sam upravo porazio trojicu najopasnijih u gradu. Odustali su od borbe sa mnom, iako sam u revolveru imao još samo tri metka i jedan bi me od njih četvorice svakako ustrijelio.

Plašljivo su se povukli. Ona dvojica što su se pojavila iz kuće vratiše se unutra, vjerojatno da bi pokupili svoje stvari. Onaj u uličici okrenuo se i vratio. A četvrti je nestao iza kućnog ugla. Možda će otraga ući u kuću.

Nije me brinulo to što namjeravaju. Stajao sam još nekoliko trenutaka i osjećao sve veću gorčinu. Početno zadovoljstvo zbog toga što sam ostao živ brzo je popuštalo.

Otišao sam do drugog kraja korita kako bih podigao sa zemlje obje vrećice.

Kad sam se sagnuo, zaboljela me rana na rebrima. Osjetio sam također da mi curi krv. No nisam se obazirao na tu bezazlenu ranu, već sam se kretao kao da sam potpuno zdrav. Uzeo sam obje vrećice i krenuo.

Kad sam kroz uličicu stigao u glavnu ulicu, stajali su pred kućama ljudi i svi su se zagledali u mene. Nisu se okupili u gomilu, nego su stajali odvojeno, najviše dvojica-trojica. Bilo je to tipično za taj grad, u kojem nije postojao osjećaj zajedništva.

Zaputio sam se prema trgovini. Prolazeći pokraj sedlarije ugledao sam pred njom sedlara i još dva muškarca. Žene su bile u kući.

— Kakva je to bila pucnjava? — zapita me sedlar. — Što se dogodilo?

— Izgubili ste gazde — rekoh i zastadoh za tren. — Borio sam se s Carriganom, Mescalom i Durangom, ali ne zbog vas. Bili su mi oteli kćerku da bi me ucijenili. U ovom se ušljivom gradu može dijete odnijeti iz kreveta i — nikome ništa. Sada ste slobodni. Iskoristite tu slobodu! Inače ćete opet imati ovdje nekoga u čijoj ćete sjeni morati živjeti.

Nakon tih sam riječi produžio.

Kad sam ušao u trgovinu, unutra su već bili Juan Mesonero i njegova žena.

— Carrigan je mrtav — rekoh zaustavivši se pokraj vrata — a poginula su i ostala dvojica. Stoga mi možete sada kazati tko vas je bio poslao da zamijenite Georgiju Sutton u trgovini. Dakle?

— Poslao me Cash Durango — odgovori sijedi Mesonero. — No žena i ja često smo pomagali ovdje. Zar treba da odemo?

— Ne, naprotiv! — rekoh. — Veoma smo vam zahvalni na pomoći. Vrlo mi je drago što se Georgia Sutton i moja kćerkica mogu pouzdati u vas.

Umorno sam se popeo uz stepenice. Još sam nosio u desnoj ruci obje vrećice. Kolt sam već odavno spustio u korice. Lijevom sam se rukom držao za ogradu na stepeništu jer su mi noge neobično oslabile. Rana me sada boljela jače, osjećao sam u njoj podmuklo bockanje. Već sam prilično teško disao i neprestano sam gubio krv.

Nisam pokucao na vratima Georgijine sobe, već sam jednostavno ušao. Naglo je sjela u krevetu i odmah je opazila da sam nesiguran na nogama.

— Zar si se napio, Reece? — zapita me strogo.

Kiselo sam se osmjehnuo i spustio u naslonjač pokraj vrata.

— Moraš mi previti ranu — rekoh. — Ne bih htio da bilo tko dozna da sam ranjen.

IV

Pred večer osjećao sam se bolje. Odspavao sam nekoliko sati. Bolovi su popustili jer sam ležao potpuno mirno.

Probudio sam se tek poslije zalaska sunca, no odmah sam shvatio gdje sam.

Oprezno sam se digao. Rana me zapeče, no te sam bolove mogao izdržati. Bio sam gol do pasa, ovijen samo zavojem. Potražio sam u džepu šibicu i zapalio petrolejku. Tada sam se osvrnuo oko sebe.

Obje sam vrećice bio ostavio na podu pokraj naslonjača. Više nisu bile ondje, a ni pod naslonjačem.

Iziđoh iz sobe. Još se nisam zabrinuo. Vjerovao sam da je Georgia obje vrećice s dragocjenostima sakrila negdje.

Zastao sam pred vratima Kathyne sobe i osluhnuo. Kad nisam ništa čuo, otvorio sam tiho vrata.

Unutra je gorjela petrolejka, ali joj je fitilj bio tako smanjen da je bacala vrlo malo svjetla.

Kathy je ležala na krevetu i držala u naručju lutku. Čvrsto je spavala. Već petnaest sati spava, pomislih. To nije ni čudno. Vjerojatno će spavati dvadeset sati ili još više.

Opet se nisam mogao načuditi što imam tako veliku kćerku. Jednoga će dana, bez sumnje, biti lijepa kao što joj je bila majka.

Oprezno sam se išunjao iz sobe i zatvorio vrata. Tiho siđoh niz stepenice.

Dolje je za tezgom sjedila Estrella Mesonero i plakala. Njezin muž Juan posluživao je još jednog kupca u odjeljku sa željeznom robom. Kupac je htio nabaviti stupice.

Otiđoh u kuhinju nadajući se da ću tu pronaći Georgiju. Možda mi objasni i zbog čega plače Estrella Mesonero.

No Georgije nije bilo u kuhinji. Gdje li je tako kasno?

Uto uđe Estrella. Oči su joj poervenjele od plača, ali je vladala sobom.

— Možete se pouzdati u mene, senjor — reče. — Volim malu Kathy kao svoje unuče. Imam sedmoro unučadi pa mogu pripaziti i na nju. Čuvat ću je kao zjenicu oka svog. Nije važno što je senjorita otišla.

— Govorite o Georgiji? — zapitah polako, a istodobno osjetih nekakvo podrhtavanje u želucu.

— Da! — žustro je kimnula i izvadila iz džepa na kecelji pismo.

Uzeo sam ga, otvorio i pročitao: »Oprosti mi, ako možeš!«

Samo to je pisalo, ali znao sam da je pobjegla s objema vrećicama. Nije mogla odoljeti primamljivim draguljima.

Stajao sam kao ošamućen i pokušavao sve to shvatiti. U početku mi je bilo vrlo teško.

No s koje god strane gledao, zaključak je bio isti: svatko ima svoju cijenu, pa i Georgia Sutton.

Takvo blago lako uzdrma um. Nemamo li svi mi svoje mane i slabosti? Zar postoje sveci? Georgia bi morala biti savršena, potpuno neporočna i gotovo izvan ovog svijeta da bi odoljela takvu iskušenju.

Do vraga, uhvatio sam samog sebe kako tražim isprike za nju.

Moram učiniti nešto drugo. Moram krenuti za njom i oduzeti joj plijen. Dao sam riječ kontesi Ester de Portiers i prijatelju Pacu. Ne smijem zaboraviti kako su mi širokogrudno povjerili blago da bih spasio kćerku.

Već za pola sata izjahao sam iz Concha i zaputio se cestom na sje-

ver. Georgia Sutton je mogla krenuti samo u tom smjeru.

Unajmila je u konjušnici odmornog konja i zamolila konjušara da joj ga upregne u njena laka kola s dva kotača. Nije mogla otputovati poštanskom kočijom jer ona prolazi kroz Concho samo dva puta tjedno.

Bez sumnje, uputila se kolima prema glavnoj cesti kojom često prolaze ekspresne kočije sa šesteroprezima i mijenjaju konje svakih četrdeset-pedeset kilometara. Zbog toga jahač teško može dosići takve kočije.

Georgia će se vjerojatno voziti neko vrijeme na sjever, a onda će skrenuti na istok. Kroz gorje Catalina stići će u dolinu San Pedro. Odande može produžiti, preko Fort Apachea i Santa Fea, u Kolorado. U Koloradu je vrlo živo, postoje deseci rudnika u kojima se vadi zlato i srebro, dolaze ljudi i odlaze, pa će se lako izgubiti u toj vrevi.

No znao sam da bi put od Concha do glavne ceste, kojom saobraćaju brze kočije, mogao biti i opasan za tako mladu djevojku. Nadao sam se da će stići zdrava i čitava do Wagoner's Forda na rijeci San Pedro, mjesta gdje se sijeku sporedna i glavna cesta.

Georgia mora svakako stići do tog mjesta, a ja je moram uhvatiti ondje prije nego što se pojavi neka kočija kojom bi se mogla odvesti.

Ima oko osam sati prednosti, mislio sam, a tu prednost ne mogu nadoknaditi ako je budem slijedio po cesti.

Stoga sam uskoro napustio usku cestu kojom je krenula Georgia i zaputio se prečacem, nadajući se da joj se na putu neće ništa dogoditi.

Računajući nekoliko puta, zaključio sam da ću u Wagoner's Ford stići barem tri sata poslije nje. Ako se u međuvremenu pojavi poštanska kočija, Georgia će mi privremeno umaći, i bit će mi možda potrebni tjedni i mjeseci da bih je ponovno sustigao.

* * *

Noć je bila zvjezdana. Za jedan sat prvi sam put opazio da me slijede dva jahača. Bili su razdvojeni kako ne bi obojica upala u klopku. Očito je bilo da su iskusni.

Pitao sam se tko su i kome pripadaju. Jesu li Carriganovi ljudi? Ili je Paco poslao nekoga za mnom?

Noć je zbog punog mjeseca bila neobično svijetla. Vidjelo se kilometrima daleko. Sve što se malo dizalo iznad zemlje bacalo je sjenu.

Pritajio sam se u jednoj takvoj sjeni. Bacale su je stijene, visoke poput slona, između kojih je rasla trava, grmlje i drveće.

Tko li su moji progonitelji?

Uskoro sam začuo prvog. Morao je proći pokraj mene na pola dometa kamena. Čvrsto sam vjerovao da ne može razaznati moj trag jer je tlo bilo stjenovito.

Razabrao sam da je Meksikanac, prilično visok i mršav.

Iznenada se zaustavio i zagledao prema meni. Znao sam da ne može vidjeti mene i konja u sjeni. Zacijelo nije ništa ni čuo jer su ga, dok se približavao, zaglušili topot njegova konja, škripanje njegova vlastitog sedla i zveckanje mamuza.

Pa ipak, zaustavio se i uporno gledao prema meni. Upravljao je njime instinkt, nepogrešiv instinkt koji otkriva opasnosti.

Izjahao sam iz zaklona spremno držeći revolver.

Nije pobjegao, ali sam razabrao da je i on izvukao revolver i da ga drži u ruci.

Otraga se pojavi drugi jahač. Zaustavi se za tren, a onda uoči što se zbiva i produži. Shvatio je da bi njegovu drugu mogla zatrebati njegova pomoć.

Htio me napola zaobići, tako da bi se našao iza mene.

— Ostani gdje jesi! — doviknuh mu oštro. — Ne zavlači mi se iza leđa!

Zaustavio se s desne strane, a njegov je drug bio preda mnom.

— Zašto me slijedite? — zapitah.

I drugi je na sebi imao meksičku odjeću. Osim toga, na mjesečini sam vidio da se i on doimlje opasno i iskusno. Nisam ih nipošto smio potcijeniti.

Ispod tamnih brkova bljesnuli su im zubi kad su mi se nakesili.

Iako im se nisam obratio na njihovu materinjem jeziku, ipak su me dobro razumjeli.

— Ne slijedimo vas — odgovori jedan od njih na vrlo dobrom engleskom jeziku kakvim se govorilo u južnim državama. — Slučajno jašemo u istom smjeru.

— Slušajte — rekoh im — to vam ne bi povjerovala ni moja strina. Đavla jašete slučajno u istom smjeru! Na sunce s istinom! Što vas tišti? Zbog čega ste se zalijepili za mene?

Šutjeli su i netremice me promatrali. Naslutio sam da se bore sami sa sobom.

— Htjeli bismo se dokopati dragulja kontese Ester de Portiers — progovori napokon prvi.

Srce mi malo brže zakuca. Istodobno sam, ne znam zašto, osjetio jače bockanje u rani.

— Nemam te dragulje — rekoh im, znajući da nema smisla okolišati. Samo ću izgubiti dragocjeno vrijeme.

— Jasno nam je to — odvrati Meksikanac. — Znamo da slijedite senjoritu koja se jučer odvezla lakim kolima. Štošta nam je poznato. I za senjoritom je krenulo nekoliko naših ljudi. Vas pratimo samo zato da se više ne biste mogli umiješati i pomoći joj.

Rekavši to, opalio je. No sreća ga je iznevjerila.

U tom je času moj konj podigao glavu te ga je u nju pogodio metak koji bi se inače bio zabio meni u prsa.

U djeliću sekunde dok se konj, kao da ga je ošinula munja, rušio poda mnom, opalio sam i ja.

Zatim sam se bacio sa sedla, otkotrljao po tlu i tako izbjegao dva metka drugog jahača. Naletjevši leđima na velik kamen koji mi je bio dobar zaklon, pogodio sam mu konja.

Bubnuo je na zemlju i za tren ostao bez daha, a kad se htio podići, bio sam već pokraj njega. Udario sam ga vrškom čizme pod bradu, i samo zbog toga svoj je treći metak ispalio prema nebu, a ne u mene. Naime, pri padu nije, premda je svom snagom tresnuo o zemlju, ispustio revolver, te me to umalo stajalo glave.

Očito je bilo da sam pobijedio. Prvog sam pogodio u prsa, baš kao što je on htio mene. Srušio se sa sedla, ali mu je noga ostala u stremenu. Zbog toga se konj udaljio

samo nekoliko metara i zastao. Uhvatio sam konja jer mi je bio prijeko potreban, i oslobodio nogu iz stremena.

Vlasniku konja nije se više moglo pomoći. No sam je izabrao takvu sudbinu. Da me moj konj nije spasio glavom, sada bih ja tako ležao na tlu.

Uhvatio sam uzde i poveo konja za sobom. Vratio sam se k onom napadaču kojeg sam bio grubo udario vrškom čizme.

Iako sam gubio vrijeme, čučnuo sam pokraj njega i pričekao

Napokon se osvijestio. Sjeo je, uzdahnuo, ogorčeno opsovao i opipao bradu. Odmah sam ga počeo ispitivati.

— Kako to da tragate za kontesinim nakitom? — zapitah.

— Pa za nakitom tragaju svi koji znaju da postoji — prostenje. — Zar ti ne tragaš? Otkad su pravu kontesu ubili Paco Hermosilo i njezina vlastita pratilica...

— Što veliš? — prekinuh ga strogo. — O čemu pričaš?

Polako se digao i zavrtio glavu kako bi razgibao vrat. Čuo se tih škljocaj kao da mu na šiji neki kralješak sjeda na svoje mjesto. Odahnuo je.

— Ispričaj mi istinu — rekoh mu — ako želiš da te poštedim. Imaj na umu da ste me htjeli ustrijeliti. Poklonit ću ti život samo ako mi ispričaš pravu pravcatu istinu.

Trudio sam se da mi glas bude što oporiji i da nagovijesti ozbiljnu prijetnju. Razmišljao je nekoliko sekundi, a onda kimne.

— Zašto ti ne bih i ispričao istinu? — promrmlja. — Prava je kontesa bila mnogo starija. Imala je sasvim sijedu kosu. Osim toga, vjerojatno je bila malo čaknuta. Htjela je za svoje dragocjene dragulje nabaviti dovoljno oružja i opreme da bi stvorila vojsku koja će se boriti protiv Juareza. Sin joj je — kao francuski oficir — poginuo boreći se za cara Maksimilijana. Htjela je osvetiti sina. Slijepo je mrzila Benita Juareza. Nema sumnje, bila je malo šašava!

Ušutio je za tren i ponovno opipao bradu. Istegne vrat i protrlja ga.

— Umalo ste mi otkinuli glavu — promrsi kroza zube. — Takvim se udarcem može slomiti ne samo čeljust nego i vrat. Vrlo ste grubi, Vansitteru!

— Baš mi je drago što mi je tako poznato ime — promrmljao sam. — Obojica ste, dakle, znali u što se upuštate kad ste me napali. Prema tome, nemam više nikakvu grižnju savjesti. Nastavi pričati!

— Kontesa je imala nekoliko zaštitnika — progovori on nakon kratke šutnje. — Zaputila se sa svojom pratnjom prema granici, znajući da jedino na granici može dobiti sve ono što joj je potrebno: oružje, municiju, opremu i dovoljno ljudi... razbojnika i gladnih skitnica... koji bi, kao vojska, u početku svakako postizali uspjehe. Uvijek ima u zemlji nezadovoljnih koji bi rado izmijenili stanje. Moje prijatelje i mene, međutim, nije zanimala vojska, već kontesino blago. Slijedili smo nju i njezinu pratnju kao što vuci slijede ovčje stado. Povremeno smo joj ubijali pratioce. Ipak, uspjela nam je umaći. S tri preživjela muškarca i pratilicom pobjegla je k Pacu Hermosilu i zatražila od njega pomoć.

A on je najgori razbojnik u ovoj zemlji.

Opet je ušutio. Još ga je boljela brada. Ovlaži maramu vodom iz čuture i dotakne oteklinu na bradi.

— Nastavi pričati dok ti brada nije tako otekla da je više nećeš moći micati — zatražih.

Opsovao je. No ubrzo se sjetio da je u mojim rukama i da mu život visi o niti. Stoga je morao biti ljubezan.

— Ipak, ni Paco Hermosilo nije najmoćniji — nastavi. — Najmoćniji je u sjevernom dijelu Meksika El Pytaja. Naziva se generalom, ali je zapravo razbojnički vođa. Boji se Benita Juareza i vjeruje da se Juarez neće usuditi poslati protiv njega čete ako bude dovoljno jak i uspije stvoriti svoju vojsku. Tada će Juarez imati jednostavan izbor: ili će prihvatiti njegovu vojsku, ili će se morati boriti protiv nje. Baš zbog takvih planova htio se El Pytaja dočepati kontesina blaga. No, nagodio se s Pacom Hermosilom. Paco mu je slao oružje i municiju, opremu i hranu. Poslao je kola i kola. Dovoljno za vojsku. El Pytaja je privremeno bio time zadovoljan. No kontesa je otkrila da više nema nikakva utjecaja i da ne odlučuje o tome tko dobiva oružje. Shvatila je, napokon, da je postala sasvim nevažna. Izbila je svađa. Navodno je zaprijetila Pacu revolverom. Tada ju je jednostavno bacio kroz prozor u dvorište. Pri padu je, dakako, poginula. Paco Hermosilo je prevario nabavljače oružja tako što im je dao lažne dragulje, a prave je zadržao za sebe i svoju ljubavnicu, kontesinu pratilicu. No bio je u sve većem škripcu. Znao je da već nekoliko skupina traga za kontesinim blagom i želi ga se dočepati. Blago smo htjeli uzeti ne samo mi i dobavljači oružja s druge strane granice nego i El Pytaja, koji se više nije htio zadovoljiti pošiljkom oružja i municije. Paco se i zbog nekih drugih razloga našao u sosu. Prisvojio je imanje Montenaosa, a ta je bogata obitelj još moćna u Meksiku i ima mnogo prijatelja. Montenaosi će ga prije ili poslije otjerati ili poslati nekog vještog strijelca da ga ubije iz zasjede. On zna sve to i htio bi otići, htio bi otići nekamo daleko, u neku drugu zemlju. Ti si mu došao baš kao naručen. Stari si mu prijatelj pa se mogao potpuno pouzdati u tebe. Je li ti sada sve jasno?

Kimnuo sam. Zaista mi je sve bilo jasno.

Shvatio sam da se Paco poslije burne mladosti nije popravio, nego je krenuo nizbrdo, zagazio u poroke do guše.

Njemu i njegovoj ljubavnici, koja i nije prava grofica, bio je potreban netko tko će prenijeti blago preko granice. Za tu sam im svrhu ja poslužio. Zamisao im je uspjela zato što su se brzo odlučili i što sam se odmah vratio u Concho. Svi oni koje zanima blago krenuli su prekasno za mnom i ostali praznih šaka.

Ipak su me sada sustigli. A drugi će uhvatiti Georgiju. Zacijelo se već posvuda pročulo da blago više nije u Pacovim rukama.

Još će gore biti kad i s američke strane granice doznaju razbojnici i lovci na sreću da je započela hajka za blagom koje nema pravog vlasnika. Svatko ga može prisvojiti. Gro-

fičina se pratilica dosad predstavljala kao plemkinja, ali ta je varka sada pala u vodu. Paco i njegova lijepa ljubavnica teško će se ponovno dokopati dragulja zbog kojh su ubili.

Ipak, koliko god razmišljao, morao sam priznati da su me vraški lukavo iskoristili kad su mi dali blago da ga prenesem preko granice. Sasvim su ispravno predvidjeli kako nitko neće pomisliti da bi mi oni mogli povjeriti dragulje. No dali su mi ih i pouzdali se u to da ću održati riječ i ostaviti blago u banci u Santa Feu pod šifrom »Ysabel Uvalde«.

Hm, Ysabel Uvalde se zacijelo zove lažna grofica, odnosno kontesa.

Ona je obična djevojčura, a i Paco je prava ništarija. Kako je mogao staricu baciti kroz prozor samo zato što mu je, našavši se u nevolji, zaprijetila oružjem!

Do vraga, kako je kukavan i podao ovaj svijet! Nikada nisam mislio da teku med i mlijeko i da je sve ružičasto, ali dosad nisam vjerovao da ljudi mogu biti tako pokvareni. Kako su se moji negdašnji prijatelji mogli tako izmijeniti? Carrigan i Paco postali su mi pravi stranci i gade mi se. Naši su pogledi na život potpuno suprotni.

I Georgia Sutton me duboko razočarala. Slijepo sam joj vjerovao, smatrao je najpouzdanijim bićem na svijetu i bio joj izvanredno zahvalan zato što mi se brine o kćerki. No, kad je zavirila u vrećice i spazila dragulje, sve se izmijenilo. Svoj prijašnji život i uvjerenja odbacila je kao staru krpu. Nije to nimalo čudno. Blago je uvijek mijenjalo ljude, otkrivalo u njima najgore osobine i pretvaralo ih u gramzive zvijeri.

Napokon sam otjerao misli i vratio se u stvarnost.

Digoh se s kamena na kojem sam bio sjedio i priđoh konju ubijenog Meksikanca. Morao sam malo produžiti stremene i donijeti sa svog konja bisage i pušku. Nakon toga uzeo sam pušku ubijenoga, ispraznio je i bacio na zemlju.

Šutke sam uzjahao i potjerao konja. Ni Meksikanac kojem sam poklonio život nije cijelo vrijeme ništa rekao.

Kad sam se jednom osvrnuo i pogledao preko ramena, opazio sam da još stoji nepomično na istome mjestu.

Morat će daleko pješačiti, no ima sreću, veliku sreću što je ostao živ.

Jašući kroz noć nisam se mogao osloboditi gorčine što se nakupila u meni. Eto, opet sam se morao boriti i ubiti. Zar će takav biti cijeli moj život? Zar se nikada neću moći osloboditi tih grozota? Sve je započelo prije desetak godina kad sam se sukobio sa Slaterom. Od toga se dana moram neprestano boriti kao zvijer i ubijati da ne bih bio ubijen. Kamo god krenem, prati me glas da sam revolveraš, čuveni revolveraš kojeg svi žele pobijediti. Sumorna je i jeziva ta slava!

Takvim sam turobnim mislima bio obuzet dok sam te noći jahao prema Wagoner's Fordu.

Zapravo, više ne bi trebalo da se brinem o Georgiji Sutton i kontesinim draguljima, prođe mi kroz glavu. Zar moram održati riječ što sam je dao podlom Pacu i lažnoj kontesi?

Iako mi se veoma žurilo, iznenada sam se zaustavio i razmislio.

Moram li održati riječ, pitao sam se neprestano. Da, moram, zaključih. Dao sam riječ kad mi je blago bilo prijeko potrebno da bih spasio kćerku i sada je moram održati.

Kad sam produžio, shvatio sam da me kroz noć tjera i pomisao na Georgiju Sutton. Nekako sam je žalio jer sam sve čvršće vjerovao da je zabludjela, da privremeno nije znala što čini. Ošamutili su je i opili dragulji. Ne pomognem li joj, propast će.

Nema potpuno dobrih ni potpuno zlih ljudi, mislio sam. Između bijelog i crnog postoje razne boje i nijanse. Život nije jednostavan.

Jahao sam kroz gorje Santa Catalina. Put su mi osvjetljavali mjesec i zvijede. Povremeno sam čuo vukove i kojote. Na jednoj sam uzvisini opazio divljeg konja koji se jasno ocrtavao nasuprot srebrnastom nebu i rzao na mjesec.

Iznenada sam spazio veliku vatru u noći.

Zaustavio sam se i osluhnuo. Čulo se pljeskanje i pjevanje Apaša koji su plesali oko vatre. Odzvanjali su bubnjevi.

Brzo sam produžio kroz noć nadajući se da me nisu čuli.

V

Kad sam ugledao pod sobom Wagoner's Ford, sunce je već pekło kao plamen.

Zaustavio sam se, nagnuo u sedlu malo u stranu i tiho zastenjao jer me sve jače boljela rana. Jasno mi je bilo da neću više dugo izdržati.

Pitao sam se je li za posljednja tri sata prošla tuda poštanska kočija i je li mi umakla Georgia Sutton.

Razmišljajući o tome, shvatio sam da još ni ne znam je li Georgia došla u Wagoner's Ford. Na putu su je vrebale razne opasnosti i lako se može dogoditi da nije stigla do cilja.

Budući da su mi se bolovi u rani malo stišali i budući da sam opazio kako na vidiku nema nikakve kočije, polako sam krenuo nizbrdo.

Wagoner's Ford sastojao se samo od desetak kuća i sporednih građevina što su im pripadale.

Najveća je bila poštanska stanica, kojoj je pripadala i gostionica. Nasuprot njoj bila je trgovina.

U dvorištu poštanske stanice ugledah Georgijina kola. Odmah sam ih prepoznao, iako sam bio još prilično udaljen.

Dakle, ipak je stigla na cilj poslije duge vožnje koja je, bez sumnje, iscrpla ne samo konja nego i nju.

Nisam se nastavio približavati poštanskoj stanici straga, već sam skrenuo u lûku kako bih još ispred mjestanca stigao do ceste.

Zaustavio sam se pokraj obora u kojem je bio konjušar. Na prvi sam pogled spazio šest umornih konja; vjerojatno su bili u oboru tek pola sata.

Kočija je, dakle, već prošla. Znači, ni Georgia Sutton nije više tu.

Konjušar priđe vratima obora, otvori ih i iziđe.

— Hoćete da vam za četvrt dolara nahranim konja? — zapita me. —

Dobit će zobi i sijena. Eno, pod onim krovom.

Pogledah prema prigradnji pokraj staje. Ondje je pod zaštitnim krovom stajalo već nekoliko konja. Kimnuh.

— I ja se želim najesti i napiti — rekoh. — Je li se plavokosa djevojka uspjela ukrcati u poštansku kočiju? Mislim na djevojku čija su kola u dvorištu.

Konjušar me čudno pogleda.

— Vi ste već četvrti koji se raspituje o njoj — odgovori. — Ne, nije otputovala kočijom. Kupila je kartu i stajala pred otvorenim vratima, a onda se okrenula i odustala od putovanja. Unajmila je sobu i zamolila da joj nitko ne smeta. Sutra će se vratiti tamo odakle se dovezla. Zar je pobjegla mužu? Ili zaručniku prije vjenčanja? — Veselo se nasmije. — Što god bilo posrijedi, predomislila se i želi se vratiti. Ispričala mi je da se dovezla iz Concha. Jesam li za tako opširna obavještenja zaslužio pola dolara?

Kimnuh i, budući da sam odahnuo, dadoh mu cijeli dolar.

— A što je s onom trojicom koji su se poput mene raspitivali o njoj? — zapitah ga.

Konjušar, star i pogrbljen, pogleda me svojim vodnjikastim očima.

— Oni su se pojavili tek kad je odustala od putovanja — odvrati. — Najprije je došao jedan, zatim još dvojica. Raspitivali su se o njoj. Prvi se htio popeti u njezinu sobu, ali mu to nije dopustio upravitelj stanice. Očito je da je sasvim iscrpljena. Zaključala se u svojoj sobi. Zanima li vas još nešto, stranče?

Dadoh mu uzde svoga konja.

Nakon toga zaputih se prema poštanskoj stanici. Prošao sam pokraj bočnog zida i stigao do verande prigrađene gostionice.

Na verandi su sjedila tri čovjeka. Udobno su se smjestili u sjeni, ali se vidjelo da ne pripadaju zajedno. Jedan, onaj koji se navodno pojavio prvi, sjedio je nasuprot ostaloj dvojici. Štoviše, poznao sam ga.

Vidio sam ga poslije borbe s Tyroneom Carriganom, Mescalom i Durangom. Bio se pojavio iza ugla kuće i, pošto je vidio prizor, povukao se opet prema stražnjem dijelu Carriganove kuće.

Nemirno me pogledao.

— Ako za minutu budeš još u Wagoner's Fordu — rekoh mu — osobno ću te potjerati. Možda ti se ne sviđa moj prijedlog?

Digao se, no nije se htio boriti. Sličio je kojotu koji plašljivo napušta već gotovo siguran plijen čim se pojavi pravi vuk.

Nesumnjivo je bilo da je lukav. Štošta je čuo kod Carrigana i stvorio pravilne zaključke. Sve je dobro predvidio i našao se na pravom mjestu.

Pogleda za tren ostalu dvojicu, kao da očekuje od njih pomoć, a onda se sjeti da je i Carrigan, njegov negdašnji gazda, imao dvojicu pokraj sebe, ali mu nije pomoglo.

Šutke je sišao po stepenicama s verande i zaputio se udesno, premma oborima i stajama. Digao je ruke od svega. Barem privremeno.

Ostala su dvojica nagnula stolce tako da su se naslanjali na zid a noge su podigli na druge stolce. Sada se, međutim, uspraviše. Naglo su se razbudili i oprezno čekali. Vidjeli su da je vrag odnio šalu.

Samo sam ih letimično pogledao i zatim ušao u gostionicu. Unutra je neka postarija žena brisala čaše. Odmah je stavila pred mene pivo.

— Naslutila sam da biste rado smočili grlo — reče mi. — Zbog toga sam već napunila čašu. Dobro sam učinila?

— Vrlo dobro — odgovorio sam i ispio pivo. Uistinu mi je prijalo poslije dugog putovanja i prašine što mi se nataložila u grlu. — Još je daleko podne, a rado bih nešto prigrizao. Cijelu sam noć jahao.

Ispitivački me pogledala.

— Odakle ste dojahali? — zapita me napokon. Vidio sam da je muči znatiželja.

— Iz Concha. — Pokazah prstom uvis. — Čuo sam već da Georgia Sutton spava gore i da bi se sutra htjela vratiti u Concho. Želi se vratiti k meni. Znate, posvadili smo se. Pričekat ću da se probudi i pomiri sa mnom. Slažete li se?

Pogledala me donekle sumnjičavo, ali je ipak kimnula.

— U redu — reče. — Pripremit ću vam dva sendviča.

Kimnuh i priđoh jednom od otvorenih prozora. Pokraj njega bio je stol. Kad sam sjeo, mogao sam obojici na verandi pljunuti na šešire. Nalazio sam se malo iznad njih.

Začuli su me i pogledali gore.

Nacerih im se. Shvatili su već da nisam bezopasan i jasno im je bilo što znači moje cerenje. Digoše se, okrenuše potpuno prema meni i zajahaše na stolice. Prekrižili su ruke na naslonu i naslonili na njih bradu.

Promatrali su me stisnutih očiju. Razdvajao nas je samo prozor.

— Ne pretjeruj i ne pravi se važan! — progunđa jedan od njih.

Slutio sam da pripadaju istoj družini kojoj i ona dvojica što su me noću slijedila.

— Pogledajte na kakvu sam konju dojahao — rekoh im. — Pošto ga se nagledate, ne budite glupi! Savjetujem vam da nestanete odavde dok možete. Razumijete li me?

U prvi su se tren razbjesnili i htjeli započeti svađu, ali već za sekundu-dvije ovladaše sobom. Bili su iskusni i znali su kad treba šutjeti. Vjerovali su da će im se kad-tad osmjehnuti sreća i da treba samo čekati. Ni nakraj pameti nije im bilo da odustanu.

Polako ustadoše i odoše kako bi pogledali konja na kojem sam dojahao.

Gostioničarka mi donese tanjur sa sendvičima i još jednu čašu piva. Bio sam prokleto umoran poslije naporne noći, ali sam znao da ne smijem zaspati. U Wagoner's Fordu bilo je suviše opasno.

— Kada kreće slijedeća kočija na sjever? — zapitah gostioničarku.

— Poslije podne. Ali, zar se ne namjeravate vratiti s djevojkom u Concho?

— Ne namjeravam — rekoh. — Pobjegla je iz tog bijednog naselja zato što se htjela nagledati bijelog svijeta. Sada ću joj pokazati taj svijet. Ja sam kriv što me napustila. Mnoge djevojke vjeruju da je u daljini sve divno i da će štošta propustiti ako ostanu u svom rodnom gradu, te prekasno spoznaju kakve sve nevolje vrebaju u tuđini.

— Baš je tako — složi se ona. — I ja sam nekoć bila takva. Pošto sam pobjegla iz obiteljskog obora,

ubrzo sam se našla u nezamislivim teškoćama i živjela sam jadnije nego što sam mogla ikada zamisliti. Da je barem i za mnom doputovao neki muškarac i pripazio na mene! No, nisam bila takve sreće. Poslije sam morala objeručke prihvatiti čovjeka s kojim i sada živim. Što je preostalo od mojih davnih želja? Ništa! Sve su to bili mjehuri od sapunice.

Umorno se udaljila od moga stola. Vidio sam da više nema nikakvih nada ni iluzija. Po svoj prilici zna da će tu dočekati i svoje posljednje dane, a nekoć je pobjegla iz roditeljskog doma uvjerena da će je svijet dočekati raširenih ruku i da će doživjeti romantične pustolovine.

Pitao sam se što bi bilo s Georgijom da se popela u poštansku kočiju.

No ona to nije učinila, predomislila se u posljednji čas, kad su je već čekala otvorena vrata kočije. Odlučila se vratiti u Concho... k maloj Kathy i meni. Više nije htjela pobjeći s draguljima koji su je u prvi tren očarali.

Tek sam sada bio potpuno svjestan te nagle promjene. Kako sam se radovao!

Mirno sam jeo sendviče. Tada vidjeh onu dvojicu kako se vraćaju iz smjera obora i penju na verandu. No nisu se zaustavili na verandi, već su produžili unutra.

Izvukao sam kolt i položio ga na bedro. Znao sam da ga dok sjedim ne bih mogao dovoljno brzo povući.

Slutio sam da sada misle samo na osvetu. Vidjeli su konja pa znaju da je stradao njihov ortak.

Pošto su gurnuli vrata i ušli, okrenuše se prema meni. Zauzeli su sasvim jasan stav.

— Taj konj pripada Robertu Sabadeni — progovori jedan od njih — a ti si dojahao na njemu. Što se dogodilo? Jesi li konjokradica ili si ubio Roberta Sabadenu i Fernanda Valdesa?

— Oni su mene htjeli ubiti — rekoh. — A ako i vi imate takve namjere, znajte da će vas ovdje pokopati. Gubite mi se s očiju!

Stajali su dršćući i željeli potegnuti oružje, ali ih je posljednji ostatak razuma ipak spriječio da okušaju sreću protiv mene. Barem privremeno odgodili su čas obračuna.

Pogledali su se i zatim otišli.

Uzdahnuo sam gotovo nezadovoljan zbog toga što se nismo odmah obračunali. Znao sam da će mi ta dvojica neprestano visiti o vratu. Do vraga, u kakvu sam se nevolju opet uvalio! Zaista sam stručnjak za stvaranje vlastitih problema. Sasvim sam drukčije zamišljao svoj povratak u Concho. Ni u snu nisam slutio da ću zbog nekakvih dragulja morati srljati iz opasnosti u opasnost. Opet me očekuje dugačak krivuđav put. Gdje li mu je kraj? Kad ću se moći ponovno vratiti svojoj kćerki?

Prava je sreća što se o Kathy brinu drugi. Sada su je prihvatili Juan Mesonero i njegova žena. a dosad se starala o njoj Georgia. Nije mala kriva što ima oca poput mene.

Kajao sam se što sam profućkao godine i godine. Bila je to gorka ispovijed samom sebi.

Istodobno nisam mogao ni za tren zaboraviti da su negdje vani

ona dvojica koja su privremeno uzmakla preda mnom. Što li će smisliti?

Do ručka sam sjedio u hladnoj gostionici i nekoliko sam puta malo zadrijemao. No i najmanji bi me šušanj probudio. Rana na rebrima još me boljela. Neprestano me bockalo nešto u njoj u ritmu bila. Bojao sam se da će se upaliti. Dogodi li se to, propao sam. Vrlo dobro sam znao da će mi slijedećih dana biti i te kako potrebne sve moje sposobnosti i da ne smijem biti bolestan.

U doba objeda došlo je iz mjestanca nekoliko ljudi i počelo jesti. Ušao je i upravitelj postaje. Jeo je sa svojom obitelji za stolom pokraj kuhinjskih vrata. Povremeno me pogledavao. Poslije ručka priđe mome stolu.

Bio je krupan i doimao se natmureno, šutljivo, kao da ponekad ne otvara danima usta. Ipak, ih je ovaj puta otvorio.

— Dva čovjeka tvrde da ste ukrali konja na kojem ste dojahali — reče. — Vele da pripada njihovu prijatelju. Vjerojatno ćete imati nevolja s njima. Ja sam ovdje kao upravitelj poštanske stanice ujedno i šerifov pomoćnik. Trebalo bi, zapravo, da vas zatvorim. Jer, ako i tvrdite suprotno, stranče, ipak su dvije izjave protiv vaše, nije li tako?

Kimnuo sam.

— Otputovat ću poštanskom kočijom — rekoh. — Stoga mi više i nije potreban konj. Zar da se svadim zbog jednog običnog konja? Zar se vi želite zbog njega posvaditi sa mnom?

Pogledao me i, premda je bio mrzovoljan, nije se htio sukobiti sa mnom.

— U redu — promrmljao je i izišao.

No sada sam znao što kane učiniti ona dvojica. Namjeravaju me ustrijeliti kao konjokradicu, a prije toga stvorili su sebi opravdanje. Više se nitko u Wagoner's Fordu neće miješati u taj sukob.

Mirno sam dovršio objedovanje. Pomišljao sam na to da se popnem na gornji kat i probudim Georgiju.

Poštanska će kočija stići tek za dva sata, a vjerojatno će i malo zakasniti. To mi je ispričala gostioničarka dok je uklanjala posuđe sa stola i dok sam je ispitivao.

— Prigrijat ću jelo za vašu djevojku kad se probudi — obećala mi je i krenula prema kuhinji. — Spava u drugoj sobi zdesna — doviknula je preko ramena prije nego što je nestala u kuhinji.

Polako sam se digao i popeo uza stepenice. Morao sam triput pokucati i tek se tada začulo micanje u sobi. Georgia upita tko je.

— Ja sam! — odgovorih joj mirno. Nisam rekao ime. — Samo ja.

Pitao sam se hoće li mi otvoriti.

Za jednu je minutu odškrinula vrata i zagledala mi se u lice. Doimala se vrlo smireno i spremno da prihvati sve posljedice svog postupka.

Polako sam ušao, blago je gurnuo u stranu i zatvorio iza sebe vrata. Tada sam je čvrsto zagrlio i poljubio.

Nije se protivila niti se pomakla.

— Zašto to činiš, Reece? — prošapće. — Vjerojatno te još nitko

nije razočarao kao ja. Zašto ljubiš izdajicu, kradljivicu?

Ponovno sam je poljubio, najprije u oba oka a zatim u usta.

— A tko je bez mana? — promrmljao sam i malo je odmakao od sebe. — Tko ne griješi? Zlato, srebro i dragulji uvijek su imali čudesnu moć i oduzimali ljudima razum. Želja za bogatstvom možda će jednog dana i uništiti čovječanstvo. Svatko može posrnuti. Važno je da ponovno uhvati pravi korak... dok još nije prekasno. Samo to je važno, Georgia. Eto, ti se nisi popela u poštansku kočiju. Već si stajala pred njom i trebalo je samo da napraviš korak-dva. Vrata bi se za tobom zatvorila i kočija bi krenula. udaljila bi se kilometre i kilometre. Više ne bi bio moguć povratak. No, ovako... Sama si odlučila što treba da učiniš, shvatila si što ti je važnije. Koliko bi ljudi u posljednjem času odoljelo iskušenju? Koliko bi ih spoznalo prave vrijednosti? Ne baš mnogo? Vjeruj mi, dobro znam što govorim! Poznajem ljude kao svoj džep.

Žalosno je zatresla glavom.

— Iznevjerila sam sebe — reče. — Okrenula sam leđa onima koje volim... maloj Kathy... i... i tebi. Napustila sam vas, ostavila na cjedilu. Da, poludjela sam, nisam više vladala svojim razumom. Slušaj, Reece, vjerojatno sam obična djevojčura i vladala sam se neko vrijeme pristojno samo zato što sam našla krov nad glavom i što mi je bilo ugodno. Međutim, čim mi se ukazala prva prilika da odem, pokazala sam da nisam pouzdana.

Briznula je u plač.

Ponovno sam je zagrlio i počeo joj milovati plavu, sjajnu kosu, sada raščupanu. Više joj nisam mnogo govorio jer sam znao da riječi privremeno nemaju mnogo smisla. Mora osjetiti da je ne prezirem i da mi je bitno što se predomislila u trenutku kad je mogla otići.

— Dobro, sada kad si se isplakala, umij se i obuci, pa siđi — rekoh joj nakon nekog vremena. — Ima još topla jela za tebe. Potom ćemo otputovati kočijom u Santa Fe. Uskoro će stići. Znaš da sam dragulje dobio samo na časnu riječ i da sam obećao da ću ih odnijeti u Santa Fe. Namjeravam održati obećanje. Dakle, čekat ću te dolje!

Poslije tih sam je riječi poljubio još jednom.

Plakala je još jače. Nije jecala, već su joj se samo nezaustavljivo kotrljale suze kao da želi njima isprati svoj stid.

Krenuh prema vratima.

— A blago? — progovori iznenada prigušeno. — Zar ga nećeš uzeti? Ondje je, u putnoj torbi. Uzmi ga već jednom! Ne želim više ni tren voditi brigu o njemu.

— Ah — odvratih — dragulji su kod tebe na sigurnom mjestu. Donesi ih kad budeš sišla.

Nakon toga sam izišao.

* * *

Dolje su me čekale teškoće. Znao sam da mi ona dvojica, koji su me optužili kao konjokradicu, neće dopustiti da s blagom otputujem u Santa Fe.

Prođoh kroz gostionicu i izidoh na sjenovitu verandu. Bilo je već rano popodne. Kočija će stići možda za jedan sat. Pričekao sam da mi se

oči naviknu na jarko sunce izvan sjene.

U mjestancu kao da nije bilo ni žive duše. Vjerojatno se pronijela vijest da se ona dvojica namjeravaju obračunati s nekim konjokradicom.

Zbog toga se nitko nije htio miješati.

Krenuh prema oboru jer sam se htio dogovoriti s konjušarom i povjeriti mu Georgijina konja. Za nekoliko ćemo se dana, vjerojatno, vratiti u Concho... njenim kolima.

Konjušara, s kojim sam već jednom bio razgovarao i dao mu dolar, nije bilo nigdje na vidiku. I on se povukao.

Slutio sam opasnost. Instinkt me još nikada nije prevario. Vjerojatno bih već mnogo prije bio spoznao njegovu opomenu da nisam bio vrlo umoran i da me nije neprestano mučila rana. Do vraga, metak mi je samo okrznuo rebra, a rana mi — premda bezazlena, zadaje sve više jada. Još će me srušiti s nogu.

Polako se osvrnuh.

Tek sam tada uvidio kakvu su mi klopku postavili. Više nisu bila dvojica, nego trojica. Pridružio im se onaj kojeg sam otjerao ubrzo pošto sam stigao u Wagoner's Ford. Udružili su se protiv mene kao tri kojota protiv vuka kojem žele oteti plijen.

Pravilno su predvidjeli da ću prije ili kasnije krenuti prema oborima i staji. Uostalom, stvari su mi bile još na konju pod krovom. Znali su da ću otići po bisage i pušku.

Onaj kojeg sam otjerao i koji je nekoć radio za Carrigana, stajao je pod krovom, blizu moga konja, i držao o boku uperenu pušku. Imao je, dakle, zadatak da da spriječi da uzmem konja.

I ostala su dvojica izabrala vrlo dobre položaje.

Jedan je stajao na otvorenim stajskim vratima, u sjeni, tako da mu nije smetalo sunce.

Treći je bio iza mene. Za tren pogledah preko ramena. Stajao je iza teških teretnih kola, kojima je nedostajao prednji lijevi kotač. Držao je u ruci uperen revolver.

Tu mi ne može pomoći brzo izvlačenje kolta, mislio sam, ali bi mi mogle pomoći hitre noge.

Odmah sam shvatio koga treba napasti prvog. To mi je bilo sasvim jasno.

Potrčao sam prema onom s puškom kako bih mu se tako približio da mogu otvoriti na njega vatru iz kolta. Istodobno sam se udaljavao od ostale dvojice, koji su imali samo revolvere. Vjerovao sam da protivnik preda mnom nije nikakav izuzetan strijelac i da se neće snaći kad treba brzo pucati.

Dakako, bila je to igra na sreću. Mogao sam vrlo lako naletjeti na metak.

Što mi je drugo preostalo? Zar sam mogao birati i nekako se drukčije izvući iz škripca?

Dok sam trčao poguren kao Apaš i krivudajući, vidio sam nekoliko puta crveni plamičak iz cijevi puške spencer. U njoj je bilo sedam metaka.

Protivnik je pucao s boka, munjevito je povlačio zatvarač i ponovno okidao.

Istodobno su mi letjeli oko glave i meci ostale dvojice. No za njih sam već poslije nekoliko skokova

bio predaleko... a strijelcu s puškom sve sam se više približavao.

Kad me posljednji metak koji je uspio ispaliti na mene (bio je to četvrti metak) okrznuo, bacio sam se potrbuške na zemlju i iz tog položaja opalio na njega. Prije toga sam, dakako u trku izvukao kolt.

Pogodio sam ga.

Tada sam se hitro okrenuo na leđa i sjeo. Smjesta sam otvorio vatru.

Obavio me dim baruta.

Za nekoliko se sekundi sve završilo. Osjetio sam sve jaču bol u novoj rani.

Više nisam mogao pucati jer sam ispalio sve metke iz bubnjića, ali ni protivnici nisu više pucali.

Povjetarac rastjera dim i tada ih ugledah na zemlji. Vidio sam da su još živi, no više nisu bili sposobni za borbu.

Poraz ih je potpuno obeshrabrio. Ležali su i ne pokušavajući da bilo što učine.

Digoh se.

Odmah sam osjetio da mi je metak još u desnom ramenu. Do vraga, ipak su me pošteno pogodili! Samo mi je to još trebalo!

Kad sam se okrenuo, ugledao sam nekoliko ljudi koji su izišli iz kuća i približavali se žurno.

I Georgia je trčala prema meni. Njena će mi pomoć biti sada i te kako potrebna.

Ustanovio sam već da sam vrlo slab i da se njišem kao da sam pijan. Vjerojatno i posrćem, mislio sam.

Stigavši do mene, Georgia me podupre. Prebacio sam joj lijevu ruku preko ramena, tako da mi je mogla gurnuti svoje rame pod pazuho. Teturajući povela me prema gostionici.

Uspio sam posrćući stići do stolice za ljuljanje na verandi, a onda mi se smračilo pred očima.

Kad sam ponovno progledao i donekle svladao slabost, opazio sam da su mi Georgia i gostioničarka svukle košulju i oprale ranu.

Moja tri protivnika upravo su nosili stanovnici naselja prema velikom štaglju. Položit će ih na slamu i vjerojatno se brinuti o njima smatrajući to svojom ljudskom dužnošću.

Iz neposredne sam blizine gledao Georgijino lice. Bilo je zgrčeno od napetosti.

— Metak mu je još u ramenu — progovori gostioničarka. — Treba ga izvaditi. U ormariću s lijekovima imam kliješta za takve svrhe. Mala moja, to će ga veoma boljeti, ali boljet će ga manje ako mu budete metak vadili vi, a ne ja. Hoćete li pokušati? Inače će umrijeti, uvjerena sam. Otrovat će mu se krv.

Georgia je čvrsto uhvatila donju usnicu zubima. Vjerojatno ju je samo tako mogla spriječiti da ne dršće od straha.

Iznenada kimne žustro.

— Neće me boljeti ako ti budeš vadila metak — rekoh joj prigušeno i pokušah se nasmiješiti. — Bit će to kao da me ubola pčela. Ne zaboravi da sam žilav i da mogu štošta podnijeti.

Čudno me pogledala. U očima sam joj vidio da duboko suosjeća sa mnom i da je zabrinuta.

— Moramo otputovati poštanskom kočijom — nastavio sam. Za tren sam zaškrgutao zubima od boli. — Moramo otputovati, čuješ li

me, zlato? Ako budem i bez svijesti, morate me ugurati u kočiju. Obećaj mi to!

Ponovno me pogledala i odlučno kimnula. Bilo joj je sasvim jasno zbog čega moramo pobjeći kao da nam gori pod nogama.

Uzme dugačka i šiljasta kliješta iz gostioničarkine ruke, a gostioničarka mi nalije viskija u rupu što ju je stvorio metak.

Georgia zažmiri i triput duboko udahne.

Kad je ponovno otvorila oči, spoznao sam da je spremna na sve kako bi mi pomogla.

Sklopio sam oči, čvrsto stisnuo zube i podnio paklensku bol, ali nisam mogao prigušiti jauk. Metak je svakako trebalo izvaditi iz ramena.

Osvijestio sam se tek kad su me dizali u kočiju, odnosno kad su me htjeli podići. Odmah sam im pomogao. Bilo je dovoljno da me samo podupru.

Nakon toga sjeo sam u kut, a bol u rani stišala se čim se više nisam micao.

Georgia je sjela pokraj mene. Putnu torbu u kojoj su bili dragulji stavila je pod naša sjedala. Osim torbe imali smo i košaru, u koju nam je gostioničarka strpala svakakva jela i vino.

Kočija krene.

Osim nas bilo je u njoj još četvoro putnika: meksikanski bračni par, neugledan čovjek koji se doimao kao trgovački putnik i mlad poručnik koji se vjerojatno zaputio iz Nogalesa na granici prema Fort Grantu ili Fort Apacheu.

Proučivši putnike, smireno sam zažmirio. Vjerovao sam da nam od njih ne prijeti nikakva opasnost.

Dok je kočija izlazila iz malog naselja i prelazila preko rijeke, još se moglo izdržati. No uskoro je cesta postala mnogo lošija. Bilo je na njoj jama i povećih kamena. Odmah me jače zaboljelo rame.

Georgia i gostioničarka bile su me oprale, previle mi ranu i obukle čistu košulju, ali mi nisu mogle nadoknaditi izgubljenu krv. Osjećao sam da sam vrlo slab i da će me uskoro uhvatiti groznica. Nikako neću moći izdržati do Santa Fea. Ne, ne mogu izdržati.

No bitno je da se što više udaljimo od Wagoner's Forda, što više. Jer odande će uskoro krenuti po našem tragu svi gramzljivci ne bi li nam oteli blago.

Odlučio sam izdržati najmanje stotinu i pedeset kilometara. Proći ćemo, dakle, kroz četiri ili pet poštanskih postaja gdje se mijenjaju konji.

Imam zapravo sreću što sam još živ, mislio sam. Vrlo lako mogao sam već zaglaviti. Samo, još su velike teškoće preda mnom. Dobro je što je uza me Georgia.

Negdje u toku noći iznijeli su me iz kočije i po uskom stepeništu odnijeli na krevet.

Čuo sam Georgijin glas kao iz velike daljine. Osjećao sam se divno, potpuno bezbrižan i lak. Ipak, duboko u podsvijesti znao sam da imam groznicu, da mi se upalila rana na ramenu.

Kako mi je godilo što ležim na krevetu, što se mogu opustiti i što me više ne drma ona prokleta poštanska kočija!

Rame mi se pretvorilo u jednu jedinu veliku bol i imao sam dojam

kao da je rana tako velika da bi kroz rupu mogao skočiti zec.

Može li takva rana zarasti?

Osjetih kako me Georgia svlači. Htio sam joj reći da sam žedan, nepodnošljivo žedan. Usne su mi bile suhe i ispucale. No nisam mogao više ništa reći, samo sam nerazgovijetno zakriještao.

Pa ipak, malo poslije dala mi je piti nekakav biljni čaj.

— To je dobra mješavina — govorio je u velikoj daljini neki glas. — Smanjuje vrućicu, donosi miran san i gasi žeđ. Taj indijanski čaj priprema stara Juana. Ona, navodno, živi već stotinu godina u ovom naselju.

Čuo sam te riječi i razum mi je pokušavao odgonetnuti u kojem smo naselju.

Nije bilo baš mnogo naselja koja su postojala stotinjak godina. Riječ je mogla biti o nekom mjestancu koje su osnovali još Španjolci i u kojem se poslije rata počeo, vjerojatno, okupljati ološ.

Gdje li smo izišli iz kočije?

Neprestano na rubu budnog stanja i nesvijesti, nisam mogao dugo razmišljati o tome. Zaspao sam.

Sanjao sam da bježim s Georgijinom putnom torbom u kojoj je blago. Trčao sam i trčao, a ipak se nisam micao s mjesta. Iza mene bilo je mnogo progonitelja. Neka sam lica mogao razabrati. Bila su to lica poginulih. Među njima je bilo i Carriganovo lice. Ipak, Carrigan mi ne može više ništa učiniti.

Kad sam se probudio i opet mogao bistro razmišljati, učinilo mi se kao da sam u nekom drugom svijetu i kao da je sve ono što se dogodilo daleko, daleko iza mene poput ružnih snova.

U rani više nisam osjećao paklenske bolove, bolove koji prate upalu, već samo stezanje. Vjerojatno se rana zatvarala.

To me i te kako obradovalo.

Pomakao sam zdravu ruku. Prešavši dlanom preko brade i prisjetivši se kako su duge bile dlake već u Wagoner's Fordu, odahnuo sam. Vjerojatno sam spavao samo dvadeset četiri sata.

Iako sam imao dojam kao da sam u nekom drugom svijetu i kao da sam se oslobodio prošlosti, ipak mi je bilo jasno da će se pojaviti progonitelji. Za to će se pobrinuti ona tri ranjenika koje sam ostavio u Wagoner's Fordu. Oni se još nadaju da će se dokopati barem djelića blaga.

Vjerojatno tragaju za blagom i mnogi drugi, koje još nisam ni upoznao. Zacijelo nisu bezopasni kad ih se bojao čak i Paco Hermosilo i povjerio mi blago da ga potajno odnesem s njegova područja.

Nisam dugo bio budan kad je netko prišao mom krevetu. Plamen u petrolejki pojača se. Ugledao sam Georgiju.

Sjela je na rub kreveta. Njen mi je smiješak godio kao najbolji melem.

Kad bih god pomislio na to da je mogla pobjeći s draguljima i ostaviti me na cjedilu, ali to nije učinila — osjećao sam nekakvu toplinu oko srca.

— Ti si dobra djevojka — rekoh joj. — U tebe se zaista mogu pouzdati u svako doba.

Glas mi je zvučao tako kao da se tare željezo o željezo. Tek pri tre-

ćem sam pokušaju uspio progovoriti dovoljno razgovijetno.

Tada me razumjela. Sagnula se i nježno me poljubila u obraz.

— Zar nisi gladan? — zapita me.

Osluhnuo sam što mi govori utroba. Tada sam osjetio glad, gotovo nepodnošljivu.

— Trči po jelo! — rekoh joj. — U želucu imam gladna vuka. Požderat će me ako mu ne napunim gubicu. No, reci mi prije toga gdje smo. Samo brzo!

Oklijevala je malo i zbog toga sam postao sumnjičav. Naslutio sam da nešto nije u redu.

— U Spanish Hopeu smo — odgovori mi. — Nisi više mogao ostati u kočiji. Kad smo stigli u ovo mjestance, upravo se čulo zvono sa crkve. Pomislila sam da je tu mirno i da je nasilje nespojivo sa crkvom.

Nakon tih je riječi brzo izišla.

Sklopio sam oči. Nije bilo ni potrebno da mi kaže koliko se prevarila. Poznao sam Spanish Hope.

Španjolci su to naselje prozvali »Španjolska nada«, ali su se uzalud nadali. Mjestance se nije razvilo. Rudnici u okolici nisu nikada bili osobito unosni. Živjeli su tu, zapravo, još samo odmetnici. Poštansku stanicu nisu dirali samo zato što su bili lukavi i nisu htjeli natovariti sebi navrat potjere i vojne patrole. No u Spanish Hopeu nije nikada bilo mira. Ni govora!

Ako te protuhe doznaju što imamo u putnoj torbi, bit će vrlo veselo.

Pogledah iza sebe uzglavlje kreveta. Morao sam nakriviti glavu. Krevet je bio željezan, s velikim mjedenim kuglama na četirma nosačima. O nosaču s lijeve strane visio je moj opasač s koltom.

Malo sam se podigao, iako me pri tome zaboljelo odmah rame, i izvukao kolt iz korica. Klonuo sam na jastuk.

Revolver je bio napunjen.

Georgia zaista misli na sve. Vjerojatno ga je napunila kako bi se mogla braniti jer na mene, bez sumnje, nije još računala.

Sakrio sam kolt pod pokrivač.

Uskoro se otvore vrata.

Ušla su dva čovjeka i široko se nacerila. Nisko su nosili revolvere. Zaustavili su se u podnožju kreveta i neko me vrijeme šutke promatrali.

— Htjeli smo vidjeti kako izgleda revolveraš kojeg su se dosad svi bojali, a koji sada ima smolu i mora ležati u krevetiću — progovori napokon jedan od njih. — Hej, nisi li ti Reece Vansitter? Zar nisi ti pobio Slaterove?

Gotovo sam žmirio. Kad sam prozborio, nisam skoro ni micao usnama.

— Tornjajte se! — rekoh im. — Gubite se!

Međutim, samo su se nakesili. Jedan prodrma krevet tako snažno da sam se osjećao gore nego u kočiji na lošoj cesti. Odmah me zapeklo rame. Njega je to, očito, zabavljalo. Veselo se nasmijao.

— Poznao sam nekoliko Slatera — reče. — Možda bi bilo najbolje da ti prevrnem krevet, druškane. Što veliš na to?

Nisam kazao više ništa, ali sam opalio kroz pokrivač. Metak prozuji koso uvis, probije mu obod šešira i zabije se u zid.

Pustio je krevet kao da je užareno željezo i zinuo kao da mu se iščašila čeljust.

Brzo je izišao s prijateljem.

Otkrio sam pokrivač jer se pod njim nakupio dim od baruta. U sobi se iznenada stvori Georgia. Šutke mi je pomogla i otvorila prozor.

No na stol je prije toga stavila pladanj s večerom.

— Nije to ništa — rekoh joj. — Ne brini. Htjeli su se samo praviti važni. Znaš, ja sam ipak Reece Vansitter. Daj mi jelo, to je najvažnije. Dobro je što si mi napunila revolver.

Nije rekla ništa.

Najprije je zatvorila vrata a zatim prozor. Propuh je brzo odnio dim.

— Ovo je ružno mjestance — progovori napokon. — Šteta što se ova soba ne može zaključati izvana.

Privukla je stolić krevetu, sjela i počela me hraniti. Donijela mi je sitno izrezan odrezak, pečeni krumpir, jabučnu kašu i crveno vino pomiješano s jajetom. U svom sam životu jeo i gorih jela.

Malo smo razgovarali. Što smo i mogli reći? Zacijelo nije bilo potrebno da podsjećamo jedno drugo u kakvu smo škripcu.

— Pjevam dolje uz gitaru — reče mi nakon nekog vremena. — Budući da sam zaposlena kod nje, gostioničarka me štiti. Zamolit ću je da zabrani ovdašnjim svadljivcima da ti smetaju.

Zažmirio sam i protiv volje zastenjao. Od stida bih se bio najradije pokrio preko glave. Do vraga, kako sam jadan i nemoćan postao!

Dok ležim tu u krevetu i jedva jedvice mogu opaliti ispod pokrivača, Georgia mora dolje uveseljavati sve te protuhe i pjevati im uz gitaru.

U putnoj torbi imamo blago, ali inače nemamo baš mnogo novca. Ako budem dugo ležao bolestan, potrošit ćemo sve i...

Iznenada sam zaspao. Umor me svladao kao da me udario maljem. Uostalom, zar je to bilo čudno?

Da nam je netko u tom času pokušao oduzeti blago, imao bi vrlo lak posao.

VI

Kad sam se probudio, vani je bio dan. No već je prošlo podne jer je sunce bilo na zapadu i sjalo u zavjese koje je Georgia navukla kako ne bi u sobi postalo prevruće. Ipak, pokatkad sam, kad bi vjetrić zanjihao zavjese, vidio sunce.

Dugo sam spavao i taj me san okrijepio. Osjećao sam se mnogo bolje. Rana se javljala samo blagim stezanjem. Više me nije ništa bockalo u njoj. Stoga sam se nadao da nije upaljena i da se više niti neće upaliti.

Okrenuvši glavu spazio sam Georgiju kako leži pokraj mene na dvostrukom krevetu. Bila je budna i promatrala me cijelo vrijeme. Čekala je samo da okrenem glavu prema njoj i pogledam je.

Osmjehne mi se. Taj me smiješak radovao kao i uvijek kad bih ga ugledao .

— Bolje ti je? — upita me.

Ispružio sam ruku i dodirnuo joj rame.

— Ti si divna djevojka — rekoh. — S tobom bi se moglo kroz vodu i

vatru. Sutra ili prekosutra ukrcat ćemo se u poštansku kočiju i otputovati. Više nije potrebno da pjevaš dolje. Bilo je to, ionako, besmisleno. Do Santa Fea ćemo imati dovoljno novca, a ondje će nam Paco i Ysabel Uvalde morati platiti sve troškove. Prema tome...

Ušutio sam opazivši da ima pokraj sebe sačmaru i da su njene cijevi uperene prema vratima. Na vrata je bio naslonjen stolac tako da je stajao samo na dvjema nogama. Čim bi se vrata otvorila samo za centimetar, spustio bi se na druge dvije noge. Taj bi zvuk svakako probudio Georgiju i ona bi opalila iz sačmare.

Sve mi je bilo jasno. Tek sam sada uvidio u kakvu smo teškom položaju. Ona ne bi bez razloga toliko mislila na oprez.

Pogledao sam je. Razabrala mi je nijemo pitanje u očima.

Poslije nekoliko trenutaka kimne. Nije bilo potrebno da mi priča kako su se u Spanish Hopeu okupili gramzljivi progonitelji koji se žele dočepati blaga stare i malo sulude kontese.

Sto mu gromova, predugo sam spavao i liječio ranu. Zbog toga smo sada u klopci.

Još se ne mogu boriti, barem ne onako kao kad sam zdrav. Drugim riječima, i drugorazredan bi me revolveraš mogao pobijediti.

A dolje me, bez sumnje, ne čekaju samo drugorazredni protivnici.

Oznojio sam se od uzbuđenja. Činilo mi se da ne postoji nikakav izlaz. Ne možemo vječno ostati u ovoj sobi. Prije ili kasnije moramo sići. Uostalom, potrebni su nam hrana i voda.

Moramo izići iz mišje rupe. S blagom! A što tada?

Svjestan svoje nemoći, postidio sam se. Osjetio sam kako mi se zažarilo lice.

Neću moći održati riječ koju sam dao Pacu i Ysabel Uvalde. Osim toga, sa mnom je u klopci Georgia Sutton. Ugrozio sam i njen život.

Možda bi bilo najbolje da blago bez borbe prepustimo progoniteljima. Jedino se tako možemo spasiti.

Možda se tada svi ti gramzljivci posvade oko plijena kao čopor gladnih vukova oko jelena poslije duge mećave.

Tisuću mi je misli prolazilo kroz glavu, ali sam ih odbacivao jednu po jednu.

Nikako nisam mogao pronaći rješenje.

Georgia se podigne na lakat i nagne prema meni. Gledala me nekoliko časaka u lice a onda se sagne i poljubi me.

Kad se nakon toga digla i prišla prozoru, promatrao sam joj besprijekorno tijelo. Bila je odjevena vrlo oskudno, ali se kretala slobodno, bez lažne stidljivosti. Bili smo zaista pravi par.

— Ipak je trebalo da pobjegneš s blagom — rekoh joj. — Tada ne bi bila sa mnom u ovom bezizlaznom položaju. Iskreno ti velim, bolje bi bilo da si...

— Šuti! — prekine me i zatrese dugačkom, plavom kosom. Prekrivala joj je ramena i dosezala do sredine leđa.

Priđe umivaoniku u uglu i podigne vrč za vodu. Držeći ga u ruci okrene se prema meni.

— Još je napola pun — reče mi. — Možemo se dvaput umiti ako

budemo vrlo pažljivi, ali tada nećemo imati vode za piće. No ne možemo vječno ostati u ovoj sobi, ne možemo se zavući u nju kao u mišju rupu. Možda bi bilo pametno da bez borbe prepustimo blago tim lupežima. Najvažniji su nam ipak naši životi, zar ne?

Pristupi krevetu pošto je vodu iz vrča izlila u umivaonik. Sagne se i podigne putnu torbu.

— Evo, ti su prokleti dragulji unutra — prozbori. — Mogla bih ih jednostavno baciti kroz prozor kao sirovo meso među vukove. Riješili bismo se svih briga.

Zatresao sam glavom.

— Neću se tako lako predati — odgovorih. — Neću još dići ruke. Neću!

Bacila mi je na krevet torbu s blagom i žustro prišla umivaoniku da bi se oprala.

— Donijet ću svježe vode — reče.

— Barem ću pokušati.

Podigoh se na laktove i ona mi odmah pristupi kako bi mi namjestila jastuke pod leđima.

Stajala je tik do kreveta pa sam je obuhvatio zdravom rukom oko nogu i tako se još više podigao.

Za to sam vrijeme promatrao velike mjedene kugle na krevetu. Bile su veće od šake.

Krevet je vjerojatno vrlo star i otmjen, mislio sam. U njemu se ni predsjednik države ne bi stidio spavati. Kakvim li je pustolovnim i krivudavim putovima stigao u ovo mjestance?

— Pokušaj odvrnuti mjedene kugle — rekoh Georgiji. — Pokušaj!

Odmakla se od mene i izabrala kuglu s desne strane u podnožju kreveta.

Tek pri trećem pokušaju uspjela ju je okrenuti i odvrnuti. Zadihala se i škrgutala zubima od napora.

Rupa s navojem bila je tako široka da su se u nju mogla zavući dva prsta.

Osmjehnuo sam se Georgiji i odmah je shvatila što želim.

Izvadili smo iz torbe blago, otvorili obje vrećice i napunili mjedenu kuglu trima bisernim ogrlicama i trima dijamantnim narukvicama. Stalo je u nju i nekoliko prstena kojih su dragi kameni čarobno svjetlucali te dva para naušnica kojih vrijednost nismo mogli procijeniti.

Georgia vrati kuglu na njeno mjesto.

Slijedeću je kuglu odvrnula još teže, ali smo i nju napunili dragocjenostima.

Skinuli smo sve četiri kugle i sakrili u njih sve osim grofovske krune koja je bila prevelika da bismo je mogli ugurati u rupu.

— Moraš je staviti na glavu — rekoh osmjehnuvši se. — Katkad podigneš svoju dugu kosu i sklupčaš je pa to učini i sada. Možeš sakriti krunu u kosi kao kobasicu.

— Nikada ne bih stavila kobasicu u kosu — odvrati ona donekle srdito. — To ti nije dobra usporedba, Reece Vansitteru. Dobro, zar uistinu misliš da ima smisla sakriti blago u te kugle? Misliš da ga tu ne može nitko otkriti?

— Možda ga neće otkriti — rekoh. — A za nekoliko dana...

Oklijevao sam.

— Što će se dogoditi za nekoliko dana? — upita prilično osorno.

— Možda mi pritekne u pomoć Paco — odgovorih kolebljivo. —

Tada ćemo otjerati do vraga cijelu tu bandu. Paco i ja možemo to učiniti. Za nekoliko ću dana možda moći i sam obaviti taj posao.

Stajala je i netremice me promatrala. Tada kimne polako.

— Dabome — progovori gotovo bezbojnim glasom — ti se Reece Vansitter. Pobijedio si moćan rod Slater pa možeš i ove štakore. Ne predaješ se dokle god možeš micati barem prstom. U redu!

Vrati se do umivaonika i počne se žustro prati. Vidjelo se da je ljuta.

Gledao sam je s kreveta i divio se svakoj njenoj kretnji. Neopisivo je lijepo živjeti, mislio sam.

Pošto se oprala, izlila je prljavu vodu u kabao i obukla se. Uzevši kabao i vrč, krene prema vratima. Okrene se i pogleda me još jednom.

Kimnuo sam joj.

Maknula je stolicu i otvorila vrata.

— Možeš ih ostaviti otvorena — rekoh joj.

Slušao sam njene korake po stepenicama i dolje u hodniku. Vjerojatno je otišla prema stražnjim vratima i kroz njih u dvorište, gdje je bio bunar.

Nisam morao dugo čekati.

Pojavili su se pred vratima kao zvijeri. Trojica se proguraše unutra, a ostali ostadoše na pragu.

Vjerojatno se dosad nisu poznavali, ali su zbog zajedničkog cilja postali ortaci.

U ime svih progovori riđokos mladić, srpolikih obješenih brkova.

— Daj nam ono što nas zanima, Vansitteru! — reče. — Dovoljno si iskusan pa znaš kad gubiš. Jasno ti je da si izgubio zar ne?

— Dabome — odgovorih. — To mi je bilo jasno već u Santa Palomi. Gledajte, mogao sam vas sada dočekati sačmom i pošteno izrešeta ti. Ali, čemu? Uvjeren sam da ćete i vi shvatiti da ste izgubili kad pretražite ovu sobu i ustanovite da u njoj nema ničega što bi vas moglo zanimati. Hajde, prihvatite se posla, pretražite sve! Ja vas neću pokušati spriječiti. Želim da se osobno uvjerite u kakvoj ste zabludi. Uvidjet ćete da se ne isplati svaditi zbog nečega čega nema.

Začudili su se. Takve riječi nisu očekivali. Vidio sam im to na licima.

Tada počeše ona trojica pretraživati sobu.

Posao im je bio lak jer nije bila pretrpana pokućstvom. U njoj su se nalazili samo krevet, ormar, stol, dvije stolice, umivaonik u uglu i komoda s ogledalom.

Pretražili su i dvostruki krevet. Morao sam se premjestiti s jedne strane na drugu dok su tražili.

No nisu našli ništa. Čak su lupkali i po drvenom podu vjerujući da bi tu moglo biti nekakvo skrovište.

Nije im pala na um pomisao da su kugle šuplje i da se mogu odvrnuti.

Kad su završili pretraživanje, donese Georgia vodu u sobu.

— Možda je iznijela dragocjenosti iz sobe u prljavoj vodi i sakrila ih u dvorištu ili čak u bunaru — nabaci zamišljeno jedan.

Zagledali su se u Georgiju. A oni koji su stajali u hodniku pred vratima, potrče niz stepenice kako bi provjerili dolje. Znao sam da će se jedan od njih, bez sumnje, spustiti

u bunar i zaroniti da bi temeljito pretražio pješčano dno.

Jedan od trojice u sobi gurne ukočenim kažiprstom Georgiju.

— Hej, ljubavi, gdje si sakrila blago? — zapita i još joj jednom zarine kažiprst u nadlakticu.

— Učiniš li to ponovno — rekoh — metkom ću ti smrskati prst.

Pogledali su me i spazili u ruci kolt. Dosad sam ga skrivao. Uspio sam ga sakriti čak i dok su pretraživali krevet.

— Gubite se iz sobe! — rekoh im. — Dopustio sam vam da ovdje pretražite sve samo zato što sam miroljubiv i ne želim sukob, a ne zato što se osjećam poraženim. Ne dopuštam nikakve drskosti takvim majmunima kao što ste vi. Tornjajte se! I više ne dirajte djevojku!

Htjeli su se u prvi čas razbjesniti. Povrijedio sam im ponos. No predomisle se i kiselo nacere. Shvatili su da i ja imam ponos. Dovoljno sam im popustio dopustivši da pretraže sobu. Sada je svaka kap mogla prevršiti mjeru.

Shvatili su to i pokorno otišli. Posljednji je čak zatvorio vrata.

Georgia me neko vrijeme šutke gledala.

— Imaš čvrste živce — reče mi napokon. — Još si kockar i često dobivaš igru samo zahvaljujući varci. Imao si slabu kartu, ali ipak si prestrašio tu bandu i pobijedio je. No oni će uskoro prozreti tvoju igru. Uskoro ćeš morati pokazati karte.

Klmnuo sam.

— Znam to — odvratih. — No možda ću se tada osjećati bolje nego sada, možda ću biti spremniji. To mi je najvažnije. Ako mi ti tikvani dadu još dva-tri dana, moje karte više neće biti loše.

Prekinula je razgovor i počela čistiti sobu. Nakon toga me umila i obrijala.

Poslije je još jednom izišla da bi donijela svježe vode i jelo.

Bio sam gladan kao vuk poslije duge zime. Veselila me ta glad. Znao sam da sam na putu prema ozdravljenju. Rana me malo boljela samo kad bih pomakao ruku.

Do večeri su pretražili cijelo dvorište i bunar te su postali nestrpljivi. Opet su se popeli uz stepenice. U sobu uđoše ona trojica koja su već jednom bila u njoj.

— Vansitteru, opiši nam skrovište — reče brkati. — Bolje je za tebe. Govori!

Sjedio sam u širokom dvostrukom krevetu i cerekao im se.

— Morate pričekati dok budem mogao opet jahati — rekoh. — Tada ću vam možda pokazati skrovište. Djevojka ne zna ništa, s time budite načisto. Nije bila prisutna dok sam skrivao dragocjenosti. Sakrio sam ih noću kad se poštanska kočija zaustavila pred jednom postajom. Bojao sam se da će me uhvatiti groznica, a znao sam da ću imati na vratu četu pohlepnih zločinaca čim se budem morao malo odmoriti. Dakle, pričekajte da se oporavim. Još ne mogu jahati, to je sasvim jasno, zar ne?

— Možeš nam sve opisati — reče brkati. Oči su mu uzbuđeno bljesnule. — Možemo i bez tebe tamo odjahati i uzeti blago. Govori, inače ćemo...

Zašutio je za tren i gledao me.

— Zar ti moramo zaprijetiti, Vansitteru? — zapita tada.

Nisam ništa rekao, samo sam čekao.

I on je čekao, ali moj odgovor. Kad nisam progovorio, uznemireno se premjestio s noge na nogu.

— Opiši nam skrovište — nastavi — pa ćemo odjahati tamo i uzeti dragocjenosti. Povest ćemo ovu ljepoticu sa sobom kao taoca. Prema tome, najbolje bi bilo da nam odmah opišeš pravo skrovište. Ne bismo se htjeli vraćati. Dakle, govori već jednom!

Znači, poveli bi sa sobom Georgiju i ona bi morala ispaštati kad bi otkrili da sam ih poslao na pogrešno mjesto i da ne mogu naći blago.

Što da učinim?

Nesumnjivo je da će ubrzo izgubiti živce i podivljati. Da bi se mene dokapali i prisilili me da progovorim, neće prezati ni pred čim. Srušit će i kuću ako je potrebno.

Morao sam nešto poduzeti. Bio sam prisiljen na takav korak.

Stoga sam opet opalio kroz pokrivač. Pogodio sam brkonju u rame a i ostalu sam dvojicu pogodio. Ta dvojica žurno isteturaše kroz otvorena vrata želeći što prije pobjeći iz opasne sobe. Prostorijom se još nije raširio dim od baruta zato što je revolver bio pokriven gunjem.

— Pazite da ga ne ubijete! — dovikne netko izvana. — Ne ubijte ga dok ne oda skrovište!

Ta mi je okolnost išla na ruku. Bojali su se da ću zašutjeti zauvijek.

U sobi je ostao samo brkonja, prema naglasku vjerojatno Teksašanin. Naslanjao se na zid pokraj vrata i rukom se držao za prostrijeljeno rame.

— Svinjo! — izusti promukło i prigušeno. — Prokleta svinjo! Ja ću te...

— Ništa ti nećeš — rekoh mu. — I ne zaboravi da sam vas svu trojicu mogao pobiti. Ne zaboravi to! Gubi mi se sada s očiju! A ako još jednom dođete u ovu sobu bez mog dopuštenja, progovorit će sačmara. Obećavam vam to. Ostavite nas na miru!

Teturajući je izišao.

Georgia zatvori vrata. Tek sam tada otkrio pokrivač. Od baruta je pocrnjela ponjava. Odmah su me zbog dima zapekle oči i zakašljao sam.

Znao sam da smo se samo privremeno izvukli i da to nije konačno rješenje.

VII

U početku smo samo šutjeli. Pokušavali smo što brže prozračiti sobu i donekle očistiti krevet.

Tada se začuje kucanje na vratima. Na moje pitanje odgovori ženski glas.

— Ja sam: gospođa Bulldog! — reče. — Ući ću sada, ne pucajte!

Odškrinula je vrata i potom ih širom otvorila. Bila je pravi gorostas, ali je imala vrlo malenu glavu, nimalo u skladu s tijelom.

Nosila je pun pladanj pa je zbog toga morala nogom zatvoriti vrata.

— Prokleta banda — progunđa. — Ako još jednom pokušaju izazvati gužvu, izbacit ću ih iz kuće. Znajte da sam na vašoj strani.

Pogled joj je bio lukav. Vidio sam joj u plavim očima da je preka-

ljena i da, bez sumnje, nije nikada ništa dobila besplatno. Stoga ništa i ne daje besplatno, zaključio sam promatrajući je.

Ipak, bili smo joj zahvalni. Donijela nam je jelo. Nakon toga nas je napustila.

Šutke smo sjeli za stol koji je prekrila čistim stolnjakom i počeli jesti.

U sobi se još osjećao smrad baruta. No i bez njega ne bismo bili mogli zaboraviti da se opet prolijevala krv ni zbog čega.

Georgia me iznenada pogleda ravno u oči.

— Ponekad si vrlo grub i nemilosrdan — reče mi. — Boriš se kao tigar i ne okolišaš dugo kad uvidiš da je borba neizbježna. Baš si poput tigra u prašumi.

Kimnuo sam.

— To ti se gadi, zar ne? — zapitah je nakon kraćeg oklijevanja. — Na žalost, pucam u ljude. Vjeruj mi, osamljen sam kao tigar koji se šunja kroz prašumu. Snaga ne donosi uvijek radost. Je li ti žao Georgia?

Odmah je shvatila što mislim tim pitanjem. Polako zatrese glavom.

— Ne, nije mi žao što te volim — odgovori jednostavno. — Više žalim tebe. Ponosiš se time što još nikada nisi prekršio zadanu riječ. No kakva ti korist od toga? Što si takvim svojim stavom natovario sebi na leđa? Zar nije bolje prekršiti obećanje nego neprestano ubijati i prolijevati krv? Zar ne bi bilo najbolje da prepustimo blago toj bandi i počnemo život iznova? Mogli bismo se vratiti u Concho. Onde ti pripada trgovina. Ondje ti je kćerka i dom. Reece, prekrši riječ koju si dao Pacu!

Otvoreno je to zahtijevala od mene. Osjećao sam kako struji njena volja i pokušava prodrijeti u mene.

No nisam dugo razmišljao. Nije bilo ni potrebno jer sam odavno raščistio s time.

Samo sam nijemo zatresao glavom.

Tada je odustala.

Cijelu smo noć ležali budni jedno pokraj drugoga. Osluškivali smo. Iz krčme odozgo čula se često buka. Razbojnici su se opijali i povremeno nas proklinjali.

Slutio sam da će uskoro nešto smisliti. Vjerojatno su im samo potrebne nove vođe. One koji su dosad imali glavnu riječ ranio sam i izbacio iz igre. Više ih, po svoj prilici, ne zanima blago.

Ali pojavit će se novi vukovi predvodnici.

Razmišljao sam o El Pytaji, meksičkom razbojničkom vođi čije sam ljude sreo već na putu i kojeg se bojao čak i Paco Hermosilo, inače vrlo moćan i spretan. Bio sam zabrinut, vrlo zabrinut.

Kad bih barem mogao prizdraviti za nekoliko sati! Ali čuda se ne događaju.

Nastala je tišina. Kroz prozor je ulazio svjež i čist zrak.

Pred jutro sam napokon z a s p a o.

Kad sam se probudio, izlazilo je sunce. Pitao sam se što će nam donijeti novi dan i odmah sam osjetio kako mi se želudac grči od straha.

Da, morao sam biti iskren prema sebi i priznati da se bojim.

Pokraj mene Georgia je još spavala. Izmučila se osluškujući cijelu noć.

S ulice dopre štropot kotača. S juga je poštanska kočija ulazila u Spanish Hope. Zacijelo je vozila cijelu noć i iskoristila ugodnu svježinu. Noć je bila dovoljno jasna jer su cijelo vrijeme sjali mjesec i zvijezde. Bio sam ih vidio povremeno kad su se zastori na prozorima zanjihali zbog povjetarca.

O, kako bi lijepo bilo kad bismo mogli otputovati tom kočijom!

Pomislio sam to samo za tren. Ne, bio je to krik u meni.

Znao sam da ne možemo otići, barem ne možemo otići još jutros. Kočija će dobiti odmorne konje prije nego što bismo se mi mogli obući i sići. Odjurit će prema Santa Feu, a mi ćemo ostati.

Uostalom, ne bismo mogli tako brzo izvaditi blago iz mjedenih kugli.

Prokleta rana! Sve nam je pokvarila. Nema smisla niti pokušati.

Usprkos tome najednom me obuzela neodoljiva želja da ustanem i priđem prozoru.

Tjerala me nekakva jaka i neobična slutnja.

Popustio sam toj slutnji kad se dolje začulo lupanje vrata na kočiji i razgovor.

— Je li otvorena gostionica? — upita glasno neki baršunast glas sa španjolskim naglaskom. — Može li se isprati prašina iz grla?

Netko mu odgovori.

Oprezno sam se odvukao do ruba kreveta i spustio noge na pod.

Uspio sam sjesti. Rana me podnošljivo boljela. Međutim, nisam se toliko plašio bolova koliko mogućnosti da se još svježa rana ponovo otvori i prokrvari.

Nekako sam doteturao do prozora, rukom gurnuo zastor u stranu i pogledao dolje.

Već su uprezali odmorne konje.

— Ako želite popiti nešto senjor — govorio je kočijaš — morate tu i ostati. Hoću reći, morate se iskrcati vi i vaša supruga i uzeti prtljagu jer ja krećem već za nekoliko sekundi. Ionako kasnim.

Pogledao sam »senjora« kojem se obratio. U prvi sam mu čas vidio samo šešir. Ispod njega razabrao sam široka ramena.

Cmoknuo sam jezikom.

On i kočijaš dignu pogled prema meni.

Odmah sam prepoznao putnika koji je ožednio. Bio je to Paco Hermosilo.

I on je prepoznao mene. Vidio mi je i povez na ramenu jer sam bio gol do pojasa.

Nije mi kimnuo. Bio je suviše pametan da bi to učinio. Brzo je shvatio što se događa.

Okrenuo se prema kočiji i progovorio kroz otvorena vrata.

— Dođi, golubice moja! — rekao je. — Iskrcat ćemo se. Suviše sam žedan da bih se i dalje vozio u ovoj ljuljačci kroz prašinu. Ostat ćemo ovdje do slijedeće kočije, anđelčiću!

Pojavi se žena kojoj se obratio. Bila je to, dabome, Ysabel Uvalde koja je dosad uspješno igrala ulogu kontese Ester de Portiers.

Izišla je iz kočije ne pitajući ga ništa i ne buneći se. Poznavala ga je tako dobro da je znala kako ništa ne čini bez razloga.

Čim je koraknula na zemlju, pogledala je uvis. Opazila me i sve shvatila.

Vratio sam se u sobu i sjeo na rub kreveta odahnuvši. Da, uistinu sam odahnuo. Napokon ću se osloboditi bilo kakve odgovornosti. Riješit ću se prokletog blaga i započeti nov život sa Georgijom. Vratit ću se u Concho k svojoj kćerki, koje sam se već zaželio.

Od olakšanja uzdahnuo sam tako glasno da sam probudio Georgiju.

— Kako si se usudio dići?! — reče mi odmah. — Smjesta legni! Potpuno si sišao s uma. Kako možeš trčati po sobi kao poludjeli pastuh u oboru?!

Htjela je biti vrlo odlučna i odrješita te se trudila da joj se to odrazi u glasu, ali nije baš osobito uspjela.

— Lud si — zaključi kratko.

— Došao je Paco — rekoh joj. — Uskoro ću mu predati blago i tako ću ispuniti obećanje što sam ga dao njemu i Ysabel Uvalde. Djevojko moja, ubrzo ćemo se vratiti u Concho. Postat ćemo ozbiljan bračni par i povećati obitelj. Raduj se i poljubi me! Paco tek što nije došao po blago.

Nije ništa odvratila na moje riječi. No podigla se na ruke i koljena, preko kreveta dopuzala do mene i poljubila me. Ja sam još sjedio na rubu kreveta.

Najradije bih se bio odmah obukao i krenuo, no bilo je još prerano. Trebalo je da pričekam još dan-dva.

Kad me Georgija natjerala da ponovno legnem, nisam se bunio.

Čekao sam Paca.

Zaista je bio lukav. Nije se odmah popeo u sobu. Htio je najprije ispitati dolje stanje i pravio se bezazlenim putnikom koji sa svojom lijepom ženom čeka slijedeću kočiju. Od početka naslutio je da sam u škripcu pa je htio provjeriti sve okolnosti.

Prolazili su sati. Oko podneva bio sam već tako nestrpljiv da sam se digao i obukao. Pri tome mi je pomogla Georgija.

Osjećao sam se još malo bolje negoli ujutro kad je doputovao Paco.

Georgia mi sveže oko vrata maramu koja je služila kao povez i u koju sam gurnuo desnu ruku.

Na sreću, od rođenja sam ljevak pa mi rana nije smatala pri rukovanju revolverom.

Još sam jednom pogledao Georgiju i kimnuo joj. I ona se već obukla.

— Siđimo — rekoh joj. Ostavili smo sve naše stvari u sobi. Ostavili smo i blago u velikim mjedenim kuglama!

Već u hodniku sjedila su dva čovjeka. Jedan je stražario pokraj vrata što su vodila na stražnje stepenište a drugi nadzirao prednje stepenište. Ovaj nas pusti da prođemo, ali tiho zazviždi i naceri mi se.

— Oho, oporavljaš se — reče. — Onda ćeš uskoro moći krenuti s nama.

Ne odgovorih mu ništa. Polako smo se spustili niz stepenice i ušli u veliku sobu za goste. Još nam je gore mirisao objed, ali ovdje su mirisi bili mnogo jači. Gostioničarka je pripremila odojka na meksički način, dakle — s mnogo jakih začina i povrćem.

Svi su nas pogledali kad smo ušli.

Uzvratio sam pogled Pacu, no nije me pozdravio. Vladao se kao da se ne poznajemo.

Shvatio sam ga, iako me u prvi čas razljutio. Na njegovu bih se mjestu i ja tako držao.

Nisam sa Georgijom prišao njegovu stolu, već sam izabrao slobodan stol pokraj suprotnog zida.

Bilo je tiho. Više nitko nije jeo. Sve su viljuške, noževi i žlice prestali zveckati.

Sobu je ispunio dah opasnosti.

Kad nam je konobarica donijela juhu i svojim nas krupnim tijelom privremeno zaklonila, uspio sam neupadljivo izvući kolt i staviti ga ispod stola na bedro.

Znao sam da će uskoro, možda već za nekoliko sekunda, započeti krvav obračun. Neizbježan je. Ti pohlepni vuci jedva čekaju da ih povedem prema mjestu gdje sam sakrio blago. Možda mi, u najboljem slučaju, dopuste da se najedem i okrijepim za put.

— Kad započne borba — rekoh tiho Georgiji gotovo ne mičući usnama — baci se pod stol i leži na podu dok se sve ne završi.

Ništa mi nije odgovorila, ali se zagrcnula jedući i nakon toga je grčevito kašljala.

Samo sam jednom skrenuo pogled prema Pacu. Vidio sam da je spreman.

Imao je dva revolvera, a ja samo jedan. Prema tome, mogli smo računati s osamnaest metaka. Oni bi nam morali biti dovoljni, čak i ako nam se suprotstave svi u sobi. No vjerojatno neće svi prihvatiti borbu. Oružjem će ih se poslužiti sedam ili osam.

K vragu, ipak su premoćni, mislio sam, a ja još nisam zdrav. Pri prvom brzom pokretu otvorit će mi se rana.

Ipak, najvažnije je da preživim. Ovaj put mi je život bio draži nego ikada. Mislio sam na kćer, kojoj sam i te kako potreban. Osim toga, nadao sam se da ću ponovno naći veliku sreću uz jednu ženu.

Da, htio sam pošto-poto ostati živ. Hoću li zbog toga postati kukavica?

VIII

Jelo je bilo vrlo dobro. Čudio sam se kako mogu u ovakvu položaju, kad gledam smrti u oči, imati takav tek.

Je li to nenormalno? Ili me, jednostavno, želja da preživim tjera na to da tijelo okrijepim novim sokovima koji će mi dati snagu?

Dobro je što sam jučer onesposobio trojicu. Nema ih nigdje. Vjerojatno leže u štaglju na slami i liječe rane. Neće moći sudjelovati u borbi za blago. No ima još dovoljno ostalih!

Ispitivački su me pogledavali. Izabrao sam one koje sam smatrao najopasnijim protivnicima, one koji će prvi povući oružje.

Što se toga tiče, nisam se mogao dogovoriti s Pacom. Nadao sam se da nećemo pucati u iste protivnike, jer tada bismo brzo izgubili bitku.

Pažnju mi naročito privuče jedan gost. Na prvi je pogled bio vrlo neupadljiv. No, kad sam mu za tren vidio svijetle oči, promijenio sam mišljenje.

Shvatio sam da nalikuje na pustinjske vukove, koji su neupadljivi, a ipak se mogu prehraniti čegr-

tušama. Instinkt me opomene da je on najopasniji.

Da sam ga potcijenio i zanemario, lako se moglo dogoditi da me ustrijeli dok sam zauzet ostalima.

Kako se lako može pogriješiti u mom položaju, pomislio sam prestrašeno.

Napokon sam pojeo objed. Georgia je završila malo prije mene. Gorostasna nam gostioničarka donese kavu.

Dok sam je pio, pripremao sam se za obračun.

Još jednom pogledah letimično Paca. On se cerio kao da je sebi upravo ispričao neku dobru šalu. Uvijek je bio takav u najopasnijim trenucima.

Uto započne sudbonosni događaj.

Jedan se gost digne. Istodobnu ustanu i ostala dvojica što su sjedila za njegovim stolom.

— Vansitteru — reče glasno — sada ćemo krenuti. Svi vidimo da se osjećaš bolje i da možeš izdržati. Želiš li se voziti s djevojkom u kolima ili ćete oboje jahati? Možete birati. No samo vam taj izbor prepuštamo. Onda?

— Dobro, momci, zar vam još nije dosta? — odvratio sam mirno i nacerio se. — Zar hoćete da vas baš sve posmičem? Jeste li samoubojice?

Konačno sam opazio prvi znak. Sada sam već želio obračun. Napetost mi je načela živce. Više ne bih izdržao odgađanje.

Prvi je povukao revolver onaj neupadljivi dvonožni pustinjski vuk svijetlih očiju. Bio je uvjeren da ima golemu prednost i da ne može promašiti. Vjerojatno me nije htio ubiti. To bi bilo glupo. Htio me raniti ili uplašiti, zaprijetiti mi revolverom ispred nosa.

Opalio sam brže jer mi je revolver bio već na bedru. Pogodio sam ga i u tom je času zavladao pakao.

Nakupljena je napetost našla oduška u provali bijesa i nasilja.

Više se nisam mogao brinuti o Georgiji. Morao sam pucati, ispaljivati metak za metkom.

Razbojnicima je sada bilo sasvim svejedno hoće li me neki metak usmrtiti. Zaboravili su da ih jedino ja mogu odvesti do skrivenog blaga. Opilo ih je nasilje i nagon za samoodržanjem.

I Paco je već odavno pucao.

Protivnici su vikali, psovali iz sveg glasa i uzvraćali hicima.

Neki su se bacili na pod i više se nisu htjeli boriti. Drugi su izjurili kroz otvorena vrata, a jedan je iskočio kroz prozor.

No neki su se borili dokraja. Pucali su dokle god su mogli. Iznenada nastade tišina.

Čuo sam Georgiju kako pokraj mene plače i kašljuca na podu.

Jedan je čovjek glasno stenjao.

Čudio sam se što nisam pogođen. Jedan me metak samo bezazleno okrznuo.

Na drugoj se strani prostorije Paco naslanjao na zid. Nejasno sam ga razabirao kroz dim od baruta. Budući da je još bio na nogama, zaključio sam da se i on izvukao neozlijeđen.

Krupna je gostioničarka gnjevno vikala, ali je nisam slušao.

Bio sam potpuno iscrpljen i bezvoljan. Kupao sam se u znoju. No činilo mi se da mi rana na ramenu još nije prokrvarila.

Iznenada se stvori pokraj mene Georgia. Privuče mi stolac. Sjeo sam i počeo puniti revolver, budući da sam ga ispraznio.

Dok sam to radio, malo sam se smirio i svladao slabost i mučninu.

Polako se razilazio dim. Sada se mnogo jasnije vidjelo.

Na podu su ležala još tri čovjeka, potpuno nepomični. Svi su ostali ispuzali van. Ta su trojica bila mrtva. Među njima je bio i onaj neupadljivi koji je započeo borbu.

Gostioničarka je prestala galamiti i psovati. Jedan golem Crnac pomogne joj da poginule iznese u dvorište. Potom su donijeli košaru pilovine i prosuli je po krvi.

Smučilo mi se dok sam to gledao. Ni Georgia se očito nije osjećala nimalo bolje. Iznenada se odvoji od mene i priđe šanku. Uzme poluprazn bocu tekile i popije gutljaj. Zatim mi donese bocu.

Čim sam povukao nekoliko gutljaja, osjećao sam se bolje. Pogledah prema Pacu i njegovoj izvanredno lijepoj ljubavnici.

Išli su prema mom stolu. Paco mi uzme bocu iz ruke i popije malo. Tada mu Ysabel Uvalde gotovo pohlepno istrgne bocu iz ruke i tako naglo povuče tri-četiri gutljaja da se zagrcnula.

Paco je pljesne po leđima i zatim me pogleda izazovno.

— Ovo nije Santa Fe — reče. — Vjerojatno ne bi ni uspio doći do cilja. Imali smo veliku sreću što smo krenuli u Santa Fe poslije vas, a ne prije vas.

— Da, bila je to velika sreća — promrmljao sam. — Predajem ti cijelo blago. Neću ga nositi više ni metar na sjever. Moraš ga preuzeti ovdje. Vraćam se u Concho. Nadam se — zauvijek!

Polako je kimnuo.

— U redu. A gdje je? — upita zamišljeno. Grickao je usnicu.

Pokazah na stepenište.

— Gore je, u našoj sobi. U četirma šupljim mjedenim kuglama na krevetu. Moraš ih odvrnuti.

Oklijevao je još i promatrao me. Kao da mi nije vjerovao.

No Ysabel Uvalde, koja mu je pristupila i čula sve, pohita već uza stepenice. Krene za njom.

Ostao sam sjediti i čekao. Noge su mi još drhtale i nisam vjerovao da bih se mogao održati na njima. Ranica gdje me okrznuo metak pekla me jače negoli prije. Georgia mi pruži bocu s tekilom. Vjerojatno je opazila da sam neobično blijed.

Popio sam još gutljaj nadajući se da ću se koliko-toliko okrijepiti.

— Konji trojice poginulih ostali su bez gospodara — rekoh Georgiji. — Uzet ćemo dva i odjahati kući. Nećemo čekati poštansku kočiju koja vozi na jug. Želim što prije nestati odavde.

Kimnula je.

U tom se času pojave na stepenicama Paco i Ysabel. Silazili su. Paco je nosio našu putnu torbu.

— Unutra su četiri kugle s dragocjenim sadržajem — reče. — Nedostaje li nešto? Čini mi se da niste stavili u kugle krunu...

— Krunu nećete dobiti — rekoh. — Zadržat ćemo je. Ne misliš li da je to pošteno? Zar nismo zaslužili dio tog blaga koje nema vlasnika?

Stajao je nepomično i razmišljao. Lice mu se, još crno od baruta, trzalo. Vidio sam sada da je i on okrznut metkom na desnim rebrima.

— Ništa vam ne pripada, baš ništa! — progovori prilično vrištavo Ysabel zaustavivši se dvije stepenice iznad njega. — Slušaj, Paco, nagodili smo se s Reeceom Vansitterom. Pogodba je bila sasvim jasna. Dao je riječ. Mogli bismo čak zahtijevati od njega da nam posuđeno blago preda tek u Santa Feu. Imamo pravo na takav zahtjev i stoga ti velim, Paco: oduzmi mu krunu!

Koliko lijepa, toliko je bila i pohlepna. Sada je to bilo sasvim očito. Krajičkom oka opazih da je Georgia već podigla ruku prema kosi kako bi je rasplela i iz nje izvadila skrivenu grofovsku krunu.

— Onda se Paco mora boriti sa mnom za tu krunu — rekoh odlučno.

— Zar si poludjela, Ysabel? — progovori Paco i nasmije se. — Zar ti nisu sve daske u glavi? Zar da se s takvim čovjekom borim zbog nekakve krune? Da se borim zbog nekoliko dragulja? Hej, ljepotice moja, ti ne znaš što govoriš! Zaista ti se čudim!

Produžio je kroz sobu i izišao prepustivši joj na volju hoće li krenuti za njim ili ne.

Ipak je pokorno izišla za njim.

Znao sam da će nabaviti vraški brze konje ili brza kola da bi nestao odavde i udaljio se što više. Svaki se čas mogu pojaviti novi progonitelji.

Niti ja nisam smio više sjediti i tratiti vrijeme. Ustadoh teško kako bih otišao u dvorište i uzeo konje poginulih protivnika. Novca nismo imali toliko da bismo mogli bilo što kupiti.

— Pokupi naše stvari i uzmi hranu — rekoh Georgiji. — Nakon toga izidi na verandu. Moramo što prije pobjeći odavde!

Već za dvadesetak minuta izjahali smo iz Spanish Hopea. Nitko nas nije pokušao zaustaviti niti se pobunio što smo uzeli konje.

Čak nam je i debela gostioničarka, koja zapravo i nije imala nikakvih razloga da nas okrivljuje za štetu koju je pretrpjela, poželjela na odlasku sreću.

Kad ustanovi da joj je Paco odvrnuo četiri mjedene kugle s kreveta i odnio ih, neće više biti tako dobro raspoložena, mislio sam. Onaj joj je krevet kućni ponos. Bit će to za nju teži udarac nego sve ostalo.

Jahali smo cestom na jug. No, kad smo nestali s vidika stanovnicima Spanish Hopea, skrenuli smo i preko najbližeg brežuljka zaputili se na zapad. Ipak, bilo je već prekasno.

S druge strane vrhunca čekalo nas je već nekoliko ljudi s velikim šeširima. Uperili su u nas puške i lako su nas mogli izrešetati.

Odmah sam naslutio da se napokon pojavio El Pytaja, kojega se boji čak i Paco.

El Pytaja je bio u to doba poznat s obiju strana granice, ali samo po zlu. Bio je još mnogo bezobzirniji i nemilosrdniji nego Paco Hermosilo. Znajući da mu je vrlo opasan protivnik, Paco se u početku pokušao sprijateljiti s njime tako što mu je nabavljao oružje koje je plaćala grofica. No, kad je doznao za blago, El Pytaja se više nije htio zadovoljiti mrvicama. Htio se dočepati tog blaga.

Visok, žilav i koščat, El Pytaja je već vanjštinom nagoviještao svoju grubost. Sjedio je na veliku kame-

nu kao na nekakvu glomaznom stolčiću i držao u ruci smotan bič za tjeranje mazgi. Bič je na kraju imao olovo i bio je tako dugačak da je s kola mogao dosegnuti mazge na čelu šesteroprega.

El Pytaja je olovom na biču mogao na osam metara pogoditi miša. U to nisam ni za tren posumnjao.

Uza nj su bila »samo« četiri čovjeka. No bili su to njegovi najvještiji odmetnici. Među njima se nalazio i jedan plavokos Amerikanac. Vjerojatno se bolje snalazio s ove strane granice.

Ta su nas četvorica držala na nišanu, dok je El Pytaja mirno sjedio.

Nije imalo smisla da išta pokušam. Ionako sam se jedva držao u sedlu. Nisam se mogao baciti s konja, otkotrljati po zemlji, munjevito povući revolver i skočiti na noge hitro kao planinski lav. Da sam bio zdrav, to bih učinio, ali ovako ne.

Lijepo su nas uhvatili. Brinuo sam se naročito zbog Georgije.

Kimnuh Pytaji. Samo sam to učinio. Najbolje je bilo čekati i šutjeti.

— Ti si Vansitter — progovori on nakon nekog vremena — čuo sam već o tebi. Ratovao si sa Slaterovima. Oni su bili najveći lopovi na svijetu. Prevarili su me jednom pri trgovini konjima. Prevarili bi oni i vlastitu mater! Već sam tada zaključio da je Reece Vansitter sjajan čovjek i odlučio popiti s njime čašicu ako se ikada sretnemo. Međutim, ovdje nije baš pravo mjesto. Osim toga, tražim nešto pa mi se vraški žuri. Gdje bih mogao naći ono što tražim? Ispričaj mi istinu, prijatelju!

Time je rekao sve. U tamnim sam mu očima razabrao nestrpljivost.

Lako sam se mogao izvući iz klopke da sam mu ispričao kako je blago tek prije pola sata krenulo na sjever i kako treba da se požuri ako želi dostići Paca Hermosila i lijepu Ysabel.

Ipak, nisam mu to mogao reći. Stoga sam ga šutke gledao.

Polako je odmotao bič.

Već u slijedećem trenutku bič je fijuknuo. Nisam ga mogao izbjeći. Omotao mi se oko vrata. El Pytaja me trzajem sruši s konja. Dok sam padao, povukao sam kolt.

Jer vidjevši da je sve propalo i da kročim u susret smrti, htio sam barem skupo prodati kožu.

No ono što bi mi bilo jednostavno da sam bio zdrav, u ovakvu stanju nisam mogao izvršiti. Pao sam na ranjeno rame. Povukao me na tu stranu bič omotan oko vrata. Kriknuo sam od boli.

Tada sam na nekoliko sekundi izgubio svijest. Osjetio sam još kako očajnički povlačim okidač kolta, ali više nisam mogao gađati u El Pytaju.

Kad mi se ponovno donekle razbistrilo u glavi, ostao sam nepomično ležati i pravio se da sam još onesviješten.

— Podignite ga na noge! — čuo sam Pytaju kako govori. — Probudit ću ga svojim vjernim bičem i malo poškakljati. Tada će progovoriti. Želiš li možda govoriti umjesto njega, djevojko? — obratio se Georgiji.

Kad su me uhvatili i htjeli postaviti na noge, progovorila je iznenada Georgija.

— Čekajte! — viknula je. — Reći ću vam sve! Čekajte! Evo! Evo vam već prvi dio! No ta je kruna jedina dragocjenost koju imamo. Morate brzo odjahati Paco Hermosilo i njegova ljubavnica krenuli su tek prije pola sata lakim kolima na sjever. Morate brzo jahati.

Ispričala im je, dakle, sve. Osim toga, posegnula je u kosu i izvadila iz nje krunu.

Otvorio sam širom oči i gledao El Pytaju kako ocjenjivački okreće krunu i promatra je sa svih strana. Napokon kimne zadovoljno.

Tada me pogleda.

— On ne može jahati s nama. Ne bi izdržao, a i usporavao bi nas. Trebalo bi da ga...

— Nemojte! — uzvikne Georgija. — Ostavite ga živog! Bolestan je. Više se ne može boriti. Pa ja sam vam sve ispričala!

Sjeo sam i zagledao se u Pytaju. Promatrao me neko vrijeme a onda se nacerl.

— Uostalom, zašto ne bih bio plemenit? — reče iznenada i konačno se digne s kamena. Priđe svome konju šepajući malo, uzjaše i doda preko ramena: — Povedite djevojku s nama! Ako nam je lagala, pokajat će se! Požurite! Ionako smo već izgubili mnogo vremena.

Bio sam nemoćan. Sjedio sam i samo gledao što se događa. Morao sam još biti sretan što me na odlasku nisu počastili metkom.

Jašući s njima Georgia se nije nijednom osvrnula prema meni. Znao sam kako joj je pri duši.

IX

Život, do kojeg mi je još nedavno bilo veoma stalo, najednom je postao nevrijedan.

Odveli su sa sobom Georgiju, a ja sam bio ranjeni vuk koji više ne može loviti.

Rana na ramenu opet mi je krvarila. To nije bilo ni čudno nakon pada s konja.

Pa ipak, morao sam se popeti u sedlo i krenuti za Georgijom. Nije mi preostala nikakva druga mogućnost. Morao sam je slijediti.

Možda bi trebalo da pomognem i Pacu, kao što je on meni pomogao u Spanish Hopeu, mislio sam. Doduše, njemu je pred očima bilo blago, a ne ja.

Opazivši na tlu svoj kolt, otpuzao sam do njega i uzeo ga. Pogledavši bubnjić uvjerio sam se da sam doista ispalio jedan hitac.

Tada potražih pogledom konja. Nisu ga odveli sa sobom. Suviše su mislili na blago pa su konja zaboravili.

Za tren sam bio u iskušenju da odustanem. Obuzela me obeshrabrenost.

Ako ih i uspijem dostići, što ću tada učiniti? Nisam sposoban za pravu borbu.

Ipak, pobijedila je moja čvrsta volja. Nikada se nisam predao pa neću ni sada.

Napokon se digoh i priđoh konju Mirno me čekao dok su mu uzde dodirivale zemlju. Bio je, očito, dobro uvježban kaubojski konj, naviknut na to da ne smije pobjeći ako su uzde na tlu. Kaubojima je to bilo vrlo važno jer su često morali

sjahati negdje gdje ne bi mogli privezati konja.

Popeo sam se u sedlo i krenuo po tragu.

Od vremena do vremena pipao sam ranu na ramenu. Zavoj je bio mokar ali se krvarenje smanjilo. Zacijelo ću izdržati neko vrijeme.

Nakon jednog sata činilo mi se da ću se svakog trena srušiti sa sedla.

No prolazio je sat za satom a ja sam još bio na konju. U sumrak nisam više mogao vidjeti trag. Mjesec sè skrivao iza bregova, a zvijezde se nisu pojavile na zamagljenom nebu.

Nastavio sam jahati pouzdajući se u sreću. Nadao sam se da progonjeni i progonitelji nisu promijenili dosadašnji smjer.

Katkad bih se najradije bio zaustavio, skliznuo s konja, ispružio na još toploj zemlji i zaspao. Nedoljivo sam čeznuo za snom.

Napokon ugledah vatru u noći. Čija li je ta vatra?

Kraj sam donekle poznavao. Dolje je tekla rijeka. Zvala se Apache Hope i nigdje u blizini nije bilo drugog gaza. Nekoć su se Apaši uvijek povlačili pred progoniteljima baš preko toga gaza. Pošto bi prešli na drugu stranu rijeke, lako su branili gaz i za to bi vrijeme odveli u sigurnost žene, djecu i ranjenike. Baš zbog važnosti koju je ta rijeka imala za njih prozvali su je Apache Hope (Apaška Nada — op. prev.).

Približio sam se i s posljednjeg sam obronka imao dobar pregled.

Povremeno su u noći odjekivali hici. Na otočiću usred gaza gorjela je vatra.

Znao sam da se moram najprije odmoriti.

Stoga sam se spustio sa sedla, omotao uzde oko ruke, legao na zemlju i zadovoljno uzdahnuo. Kako mi je prijalo to ležanje!

Odmah sam zaspao. Bio sam zaista potpuno iscrpljen.

U svitanje sam vidio kakvo je stanje.

Paco Hermosilo bio je prikovan na otočiću do kojeg je vodio gaz. S druge strane otočića nastavljao se gaz prema drugoj obali.

Ysabel Uvalde je s objema konjima prenoćila na drugoj obali i čekala Paca. Laka su kola ostala s ove strane rijeke. Slomio im se kotač.

El Pytaja je imao uza se još trojicu ljudi. Četvrti je nepomično ležao blizu obale, među velikim kamenjem. Njega je zacijelo Paco ubio.

Očito je bilo da se Paco ne može maknuti s otoka. El Pytaja bi odmah krenuo za njim.

No Pytajini ljudi mogu jahati uzvodno i nizvodno i u toku dana pronaći neko mjesto gdje se može pregaziti rijeka. Uzvodno nije posvuda živi pijesak niti su obale strme.

Samo je pitanje vremena kada će zaobići Paca i opkoliti ga.

Tada opazih da se El Pytaji žuri. Poslao je dva čovjeka da pokušaju prijeći rijeku uzvodno od otoka a treći je to trebao učiniti nizvodno od otoka. Bez sumnje, njegovi su ljudi bili iskusni, navikli na takve žućkaste rijeke i živi pijesak.

U tom mi času postane jasno zbog čega se El Pytaji žuri.

Ysabel Uvalde se na drugoj obali pripremala za odlazak. Namjeravala je ostaviti Pacova konja. Na obje-

ma su konjima bila sedla. Paco se, dakle, od početka nije pouzdao u laka kola, već je ponio i sedla.

Nisam mogao čuti proklinje li Ysabel ili joj želi sreću. Nisam znao da li joj je savjetovao da ode izvan opasnosti ili mu je htjela pobjeći s blagom. Upoznao sam je već dovoljno i znao da nema nikakvih obzira.

No zanimala me samo Georgia. Sada, kad je svanulo, konačno sam je ugledao.

Bila je pokraj El Pytaje, koji je stajao u zaklonu iza velike stijene blizu gaza. Od te stijene do otoka i od otoka do druge obale bilo je rječno dno čvrsto, no svagdje drugdje vrebao je živi pijesak.

Skrenuo sam pogled s Georgije i zagledao se u Pytajine ljude koji su se izvan dometa Pacova revolvera nastojali probiti preko rijeke.

Onaj nizvodno već se teško održavao na konju koji se očajnički koprcao. Napokon je pao sa sedla, ali se više ni konj nije mogao izvući iz živog pijeska. Jahač je, dakako, nestao pod vodom. Pohlepa za blagom uzela je još jednu žrtvu.

Vidio sam da je El Pytaja opazio što se događa, no nije promijenio odluku. Nije se niti osobito uzbudio.

Pogledah uzvodno.

S uzvisine dobro sam vidio ostalu dvojicu. Nisu još imali pojma što se dogodilo njihovu drugu. Bili su udaljeni od njega oko četiri stotine metara, a i otok im je zaklanjao vidik. Pokušavali su prijeći rijeku onako kako je pokušao i njihov drug. Mirno su tjerali konje kroz vodu, prepustivši im da instinktivno pronađu na pješčanom dnu siguran put.

Ipak, donekle su se osigurali: povezali su se međusobno lasom i jahali podalje jedan od drugoga.

Bilo je vrijeme da se umiješam.

Pregledao sam još jednom kolt, popio ostatak vode iz čuture i uzjahao. Krenuo sam nizbrdo.

El Pytaja bio je suviše bezbrižan i neoprezan. Nije me opazio jer se nije nijednom osvrnuo. Gledao je samo prema otoku.

— Ej, Paco — dovikne kad sam se već prilično približio — tvoja će ti ljepotica kidnuti s blagom! Obojica ćemo ostati praznih ruku. Treba da se udružimo. Pusti me da prijeđem preko rijeke, tada ćemo zajedno krenuti za njom.

— Idi do vraga, Pytaja! — odvrati Paco s otoka. Vidio me, dakako, kako se spuštam niz obronak.

I Georgia me vidjela. Mirno me promatrala stojeći pokraj El Pytaje i naslanjajući se leđima na stijenu.

Napokon i on pogleda preko ramena. Upozorio ga je instinkt.

— Karamba! — opsuje i hitro okrene kolt prema meni.

Pogodio sam ga usred te kretnje. Njegov je metak prozujao pokraj mene.

Sretno sam kimnuo Georgiji.

Paco je već trčao s otoka na drugu obalu. Popeo se na konja i žurno odjahao.

Pytajini ljudi uzvodno od otoka borili su se već sa živim pijeskom i vidjelo se da im nema spasa.

— Nećemo uzeti krunu, Georgia. Nije nam potrebno to prokleto blago! Imamo ruke i radit ćemo — rekoh joj mirno. — Napuni nam čutu-re pa ćemo krenuti kući. Ne bih htio sjahati jer se teško popnem na

konja. Želim samo da što prije odemo odavde.

Kimnula je i morala je zubima smiriti donju usnicu koja joj je podrhtavala. Htjela je zaplakati, ali je znala da nam plač ne može pomoći. Možda će jednom imati vremena i za plakanje.

Učinila je što sam tražio od nje a onda smo krenuli.

Nismo se osvrtali. Zašto bismo? Budućnost je bila pred nama. Ona će biti drukčija nego naš dosadašnji život, nadali smo se.

Uskoro ćemo biti prava, sretna obitelj.

A Paco će, praćen svojom prošlošću, mnogo teže naći sreću.

KRAJ

WILLIAM HOPKINS

POTKOVA

— Vas dvojica još vučete gvožde u svojim bisagama? — upita Žuti izazovnim glasom. Okrene se u sedlu i nevoljko pogleda svoje pratioce. Banks je jahao nehajno prebacivši nogu konju preko vrata a Loco je drijemao.

— Aha — promrmlja Banks.

— U gužvi rezervna potkova može dobro doći — Loco otvori jedno oko.

— Zapadnem li u gužvu, hoću da mi konj bude što lakši i brži.

Sunce je nemilice pržilo. Žuti je bio razdražljiv i nervozan. Osjećao je da bi ga mala prepirka mogla smiriti. Bio je najbrži i najopasniji od trojice. Banks i Loco su to znali, morat će ga trpjeti.

— Dobro, kad tako hoćeš... — procijedi Banks.

— Onda će biti najbolje da to pobacate!

— Potkovu ne smiješ baciti — uprotivi se Loco. — To donosi nesreću!

— To prvi put čujem — reče Žuti nezadovoljno, ali što se njega tiče, — razgovor je bio završen. Nesreću? Njima je potrebna sreća. Neka Banks i Loco idu do đavola! Ako ovaj pothvat uspije, ionako su im odbrojeni dani, čak i sati.

— Jesi li siguran da kočija neće imati vojničku pratnju?

Žuti ne odgovori. Pravio se da ne čuje pitanje. Oni su ovdje da slušaju i odgovaraju, a ne da postavljaju pitanja. Ali, ni ta dvojica nisu bilo tko. Prati ih glas sposobnih revolveraša i oni do toga mnogo drže. Da li bi mogli odustati? Žuti odluči da bude popustljiviji.

— Nikad dosad nije bilo pratnje. Držim ih na oku već četiri mjeseca.

— Moglo bi biti naoružanih pratilaca u kolima — primijeti Loco.

— Samo jedan pratilac uz kočijaša. Njih ćemo skinuti prvim plotunom. Putnici nisu važni — objasni Žuti ljubaznim glasom.

Ta prijaznost zabrinula je preostalu dvojicu. Nisu li pretjerali s pitanjima? Da udobrovolji Žutog, Banks reče:

— Ti misliš na sve. Ovo mora uspjeti!

— Bez brige, momci! Ono zlato smatrajte našim. To je mjesečna pošiljka!

Konji su ih polako nosili uz blagi uspon. Sve bi češće pod kopitima zveknuo kamen. Trava je postala rjeđa, žuća, oštrija...

Oko podneva iza jedne stijene zapalili su malenu vatru i pripremili ručak od graha, slanine i kave. Ljenčarili su dva sata a onda je Banks izlio na žeravicu ostatak kave i taloga iz pocrnjela lonca. Oko četiri popodne savladali su posljednji uspon i našli se na visoravni. Tu i tamo raslo je grmlje a naišli su i na prve, kržljave borove.

— Treba požuriti — dobaci Žuti. — Izgubili smo više vremena no što je trebalo. Potjerajte malo te vaše mrcine!

Da im pokaže, kako se to radi, lagano je ostrugama dotakao trbuh kobile, i to je uvijek bilo dovoljno da je natjera u galop. Ali životinja je potrčala samo nekoliko koraka i opet nastavila hodom. Pucnuo je jezikom.

— T i potjeraj s v o j u mrcinu — naglasi Loco podrugljivo.

Žuti zagrize donju usnu, ali ne dozvoli da ga napusti hladnokrvnost:

— Ova kobila vrijedi dvadeset konja kakvi su vaši. Ako ne poleti kad joj dam znak, znači da nešto nije u redu.

— Možda je pospana? — upita Banks nevinim glasom.

Žuti skoči na zemlju i prignu se. Kobila smjesta podigne prednju lijevu nogu.

— Do vraga! Otpala je potkova! — Žuti se uspravi i bijesno udari životinju šakom o bok. Kobila prestrašeno ustuknu. Banks oslonjen na jabuku sedla, grohotom se nasmija:

— Potkova? Pa baš tvom konju?! To je najbolja šala koju sam ikada čuo!

— Zaveži! — siknu Žuti i nesigurnim koracima pođe putem kojim su došli.

— Kamo ćeš?

— Naći ću tu prokletu potkovu! Mora da je tek otpala...

Loco odmahnu.

— Ne vjerujem — reče. — Izgubila se dok su životinje pasle za vrijeme ručka. Poslije smo neprekidno išli korakom pa je to nije smetalo. Da se potkova otkinula u hodu, kobila bi mahala nogom i udarala da je se oslobodi.

Žuti zastane. Znao je da je Loco u pravu. Znao je to i prije no što je izrečeno, ali nije htio sam sebi priznati da je ostao bez konja sada, kad je svaki trenutak bio dragocjen. I to zbog jedne obične potkove! A kada kočija opet ponese zlato, tamo gore možda će već biti i snijega. Budu li kola uopće mogla proći, snijeg će i dalje biti velika neprilika za onoga tko želi prikriti svoje tragove.

— Loco — procijedi Žuti, iako ga je to stajalo velikog napora — ili ti,

Banks... neka mi jedan od vas da potkovu i čavle.

— Je li?! — začudio se Loco. — Zar to suvišno gvožđe?! Pa ti si nas uvijek ismijavao zbog rezervnih potkova.

— Nemamo sada vremena za šalu — reče Žuti nestrpljivo. — Treba krenuti naprijed. Van s tom potkovom!

— Ne — rekao je Banks tišim, ali mirnim glasom. — Ja svoju ne dam. Nikad se ne zna, može i mom konju...

— Morat ćeš pješice, Žuti — kimnu Loco. Nije se bojao, iako je znao da bi Žuti mogao ubiti i zbog manje stvari. No u ovom času bili su mu potrebni. Poslije, možda...

Žuti je ukočeno stajao prelazeći prljavim prstima preko tankog, gotovo nevidljivog brka. Razmišljao je o istim stvarima. Dakako, nije ni časka sumnjao da može dobiti ne samo potkovu već i konja, ali u tom bi slučaju ostao bez jednog ili oba pomoćnika.

I bez zlata!

Nije se isplatilo. Polako je spustio ruke niz tijelo i kimnuvši krenuo naprijed.

— Kako ti kažeš, Loco!

Sunce je još žestoko pržilo, uspon je bio sve strmiji, a uske čizme visokih potpetica bile su prikladne samo za jahanje. Žuti je klizao i posrtao. Nije to pokazivao, ali Banks i Loco su znali da je izvan sebe od umora i bijesa. Opustili su se tek kad je otpasao pojaseve s revolverima i objesio ih o sedlo.

— Uzet ćeš jednog konja iz zaprege — rekao je Banks da bi ga utješio.

— Zavežil

— Nisu to loši...

— Neće mi biti potreban — objasni Žuti. Time je razgovor bio završen. Svatko je mogao nagađati što taj odgovor znači i svi su došli do istog zaključka.

U sumrak su naišli na prilično izgaženu stazu i Žuti je krenuo njome vukući za sobom kobilu. Ostala su dvojica zaustavila konje.

— Rekao si ravno na sjever...

— To je bilo prije no što sam ostao bez konja — Žuti zastane, skine sa sedla pojaseve i opet ih pripaše. — Dolje, u šumi, je koliba nekog trapera. Tamo ću uzeti potkovu.

— Možda ima i konja?

— Nema konja.

Pod stablima bilo je tamnije, staza jedva vidljiva. Banks je smotao cigaretu i pripalio, no prije no što ju je dopušio našli su se na malenoj čistini. Desno, pod velikom stijenom bila je sazdana kolibica od balvana. Pokraj nje, u ogradi, tamni, nepomični obrisi životinja.

— Rekao si da nema konja — prošapta Loco — a ja vidim...

— Tovarne mazge — nadoveza Žuti suho. — Radije ću nastaviti pješice.

Prišli su vratima brvnare i sjahali.

— Evo je — reče Žuti zadovoljno i izvuče nož. Njihove su se oči privikle na tamu pa su na vratima ugledali zarđalu potkovu pribijenu dvama jakim klinovima. Žuti je nožem zadigao potkovu i pokušao je otkinuti.

— Imam dovoljno čavala — reče Loco pomirljivo. — Dat ću ti...

Mrak je bio gotovo potpun. Banks, koji je cijeli život proveo u vrućim ravnicama, nije volio svježi-

nu šume i duge noćne sjene. Neka ptica javila se tužnim hukanjem. Postalo je hladno.

— Ne sviđa mi se ovdje...

Žuti je bjesomučno dubio meko drvo oko potkove i nije našao vremena za odgovor.

— Što je s vlasnikom brvnare? Da nas iznutra ne pobije?

— Taj? — Žuti načas okrenu glavu. — Tako je star da ne bi čuo kad bi mu se krov srušio na glavu. Ušuti i pusti me da radim!

Zavladala je mrtva tišina i zato su se svi prestrašeno trgli kad su iz mraka začuli oštar, hrapavi glas. Ruke su posegle za revolverima, ali dobro poznat metalni zvuk prekinuo je svaki pokret. Netko je zapeo oba kokota na dvocijevki.

— Prste sebi od moje potkove!

Žuti je protiv volje glasno odahnuo:

— To si ti, stari? Dođi naprijed, mi smo prijatelji!

— Odbij od potkove!

Odjednom je postalo mnogo vidljivije. U hladnom mjesečevom svjetlu ugledali su visokog, koštunjavog starca odjevenog u duge gaće i poderanu potkošulju. U tvrdim šakama ležala je dvocijevka velikog kalibra.

— Kako si nam zašao za leđa? — upita Loco radoznalo.

— Svaka bolja kuća ima dva izlaza — promrmlja stari. — Penjite se na konja i nestanite! Možete se vratiti ujutro. Noću ne primam goste.

— Čekaj, stari . . .

— Odlazite!

— Ne možeš ovako sa starim znancem. Ne sjećaš me se? Pa prošao sam ovuda prije nekoliko sedmica.

— Onaj sa slamom umjesto kose? Nisi bio baš prijatno društvo... jeo si moju hranu, pio moj viski, a ništa nisi radio. Ni tvoji prijatelji neće biti ništa bolji!

— Zar je ono bio viski? — razuljuti se Žuti. — Slušaj, stari, mi putujemo i žuri nam se. Konj mi je izgubio potkovu pa ću uzeti ovu. Tebi ne treba.

— Ako je dirneš, raznijet ću ti glavu. Ova mi potkova donosi sreću u lovu — ne bih je skinuo ni za vlastitu mazgu!

Žuti je usisao zrak kroz stisnute zube a prsti su mu se nemoćno grčili. Prokleti starac! Trebalo bi ga ubiti, ali ako ih prije zaspe sačmom, mogu se oprostiti od zlata a možda i od života. Nikakav metak ne može ga spriječiti da povuče otponce.

— Čekajte ljudi, čemu svađa? — javi se Loco. — Hajde, Žuti, gurni prste za pojas i plati ovom gospodinu za potkovu.

— Nije na prodaju — odreza starac.

— Dobit ćete pet dolara — naglasi Loco.

— Ne!

— Deset — reče Žuti. — Stari, za te pare možeš kupiti dva tuceta novih potkova.

— Ne prodajem — glasio je odgovor. — Otkad imam potkovu, ulovio sam dvostruko više krzna no prije...

— Dvadeset, proklet bio!

Starac se zagrcnuo. Dvadeset dolara! Kad je posljednji put posjedovao toliku svotu? Koliko li je to baruta, soli, duhana? Za taj novac može dobiti dva osrednja konja...

— Gentleman pristaje! — uzviknu Loco smijući se. — Žuti, isplati gospodinu pa možeš skinuti tu potkovu.

— Ne znam... — promrmlja traper.

Žuti izvuče iza pojasa velik zlatnik koji se presijavao na mjesečini.

— Drži!

Bacio ga je prema starcu očekujući da će spustiti pušku i pružiti mu priliku da povuče revolver. Ali lovac nije bez razloga doživio duboku starost.

Koščata ljevica uhvatila je zlatnik u letu, ali se puška nije ni pomakla. Žuti je nezadovoljno slegnuo ramenima i opet počeo raditi oko potkove. Loco je već sakupljao grančice. Nije se moglo potkivati u mraku.

Kada su opet pojahali, mjesec je bio zastrt oblacima, započela je i kiša. Navukli su kabanice i odjahali praćeni nepovjerljivim starčevim pogledom. Kad su nešto poslije izašli iz šume i našli se na planinskom putu kojim su se služile poštanske kočije, udario je grom, jedini te noći. Jedno golemo, staro stablo rascijepilo se po sredini, zapalilo i srušilo na lovčevu kolibicu. Izgorjela su sva krzna ulovljena od proljeća do jeseni a od mazgi preživjela je samo jedna. Starac se izvukao neozlijeđen.

— Moram vratiti potkovu!

* * *

Bilo je kasno prijepodne. Kiša više nije padala, ali je nebo bilo prekrito gustim slojem metalnosivih oblaka. Tako visoko u planini bilo je vrlo hladno. Iz nozdrva zagrijanih mazgi koje su s naporom vukle tešku kočiju uz strminu, sukljali su oblaci bijele pare. Kočijaš se nije obazirao na hladnoću. Njegove velike šake stezale su dva para povodaca i sigurno upravljale snažnim životinjama. Stražar pokraj njega stegao je dvocijevku među koljena i ugurao ruke u džepove.

— Prokleto hladno. Ne razumijem zašto nismo mogli krenuti malo kasnije.

— Tako ti je u ovo doba godine — objasni kočijaš. — Dolje uvijek suho i vruće, a ovdje samo što se ne smrzneš.

— Dobro — odgovori pratilac — ali zašto se i vojnici ne bi mogli ranije izvući iz svojih ušljivih slamarica? Ovako smo ostali bez pratnje, iako je bila obećana...

— Moja greška — prizna kočijaš. — Bi li ti ostavio onakvu pijanku i otišao čak do tvrđave javiti kapetanu da ćemo krenuti ranije?

— Što misliš, kada će nas sustići?

— Za pola sata, najviše sat.

S desne strane uskog puta penjao se prilično blag obronak posut kržljavim borićima i grmljem. Lijevo, planina se spuštala vrlo strmo, gotovo okomito. Duboko dolje, u podnožju litica, prostirala se prerija. Bila je veličanstvena u svom prostranstvu. Njenu valovitu jednoličnost rasjekla je samo bijela nit krivudavog puta kojim je kočija prošla nekoliko sati prije.

— Ako nas netko napadne prije no što stignu vojnici?

Čeoni par mazgi našao se na oštroj okuci i počeo skretati udesno.

— Nikada nitko nije napao moju kočiju.

Na obronku iznad njih, Žuti je jednim korakom istupio iz zaklona. Kad je počeo pucati, bio im je tako

blizu da ih je gotovo mogao dotaći rukom.

Prvi je metak oborio pratioca a drugi kočijaša. Kao na streljani. Nije se moglo promašiti. Dok je Banks slao metak za metkom kroz kožne zavjese koje su pokrivale prozorčiće, iza zavoja je izjahao Loco i pograbio uzde čeonog para. Preplašene životinje vukle su kočiju još dvadesetak metara prije no što ih je uspio zaustaviti. Žuti i Banks psujući su trčali kroz oblak prašine. Loco je sjahao i kamenjem osigurao kotače.

— Što sada? — upita.

Stajali su licem u lice i oznojenim prstima gurali svježe metke u bubnjeve revolvera. Bojali su se okrenuti jedan drugome leđa.

— Kako, što? — upita Žuti iznenađeno. Nehajnim pokretom vrati oružje u navlaku. — Zlato ćemo pretovariti u torbe i uzeti jednu mazgu da ga privremeno nosi. Ostale ćemo rastjerati. Požurimo momci, sada smo bogati! To treba što prije proslaviti!

Nasmiješio se. Banks je s olakšanjem odahnuo, a Loco je razmišljao o tome kako zmiji nikad ne treba vjerovati. Ipak, i on je spremio revolver i pogledao prema krovu.

— Ljudi, pa gore nema škrinje!

Našli su je u kočiji, jer ovaj put nije bilo nijednog putnika. Loco je metkom odbio lokot i nestrpljivo podigao poklopac uvis. Načas su zaboravili na opasnost, nagurali se oko škrinje i zažarenih očiju promatrali desetke čvrstih kožnih vrećica.

— Gospode, koliko ga ima... — prošapta Banks.

Ispregli su i rastjerali mazge, zadržavši samo jednu, možda sporu ali snažnu životinju. Jedinu koja je pristala da na leđa primi nešto nalik samaru.

— Što sada? — upita opet Loco.

Posao je bio završen. Od sada je svaki čas bio dobar za obračun. Onaj tko preživi, trebat će samo uzeti u ruke povodac životinje natovarene zlatom i odjahati.

— Pokret — reče Žuti kao da se čudi pitanju. — Noćas, prije spavanja, prebrojavamo i dijelimo.

— Na jednake dijelove?

— Na jednake.

Banks je stajao tako da je njegov pogled, usmjeren na desnicu i revolver Žutog, usput obuhvatio i strme kose.

— Momci, gledajte!

Žuti ga je sumnjičavo promotrio i onda teško, protiv volje, okrenuo glavu. Duboko dolje, vijugavom serpentinom puta kretala se tamna mrlja ostavljajući iza sebe oblačić prašine. Loco se trgnuo i pošao do svog konja da iz torbe na sedlu izvadi dalekozor.

— Rekao si da neće imati pratnje, Žuti! To je vojska, najmanje dva tuceta jahača!

— Nikada nije bilo pratnje.

— Misliš li da su mogli čuti pucnjavu? — upita Banks. Prišao je rubu puta i kao opčinjen gledao u dubinu. Žuti se polako povukao unatrag.

— Ništa oni neće čuti! — nasmija se Žuti.

Shvatili su i naglo se okrenuli, zapanjeni da su se dali nadmudriti na tako lak način. Nisu ni pokušali povući kada je Žuti zapucao...

* * *

Kad je starac došao do napuštene kočije, tijela ubijenih bila su još

topla. To ga nije potreslo, u svom je životu vidio i gorih prizora. Pozorno je promotrio sve oko sebe i uskoro zaključio da nijedan od pobijenih revolveraša nije nosio njegovu potkovu, a jedini preživjeli vodio je sa sobom natovarenu mazgu. Među tragovima koji su napuštali poprište razbojstava, starac je jasno razabirao otisak svoje potkove. Slijedit će ga. Nije važno koliko, jedan sat ili jedan mjesec, ali uzet će je natrag.

* * *

Postariji narednik, uska ispijena lica, zabacio je glavu i protrljao oči. Onda je laganim stiskom listova požurio konja i sustigao poručnika.

— Pogledajte tamo gore, gospodine. Čini se da je ono kočija!

— Bez zaprege! Galopom... naprijed!

* * *

Žuti je odahnuo kada je uski planinski put s ruba provalije skrenuo u šumu.

Ono s kočijom prošlo je jednostavnije no što je očekivao. Tiho je zahihotao. Banks i Loco, kakve budale! Pokušali su biti na oprezu, ali vojska mu je priskočila u pomoć. Vojnici mu neće smetati. Jahali su korakom a hice nisu mogli čuti. Proći će još sat-dva dok stignu do kočije, a tada će on već biti na kamenitom tlu gdje ne ostaju nikakvi tragovi.

Pogledao je životinju iza sebe. Bila je teško opterećena i brzo će se zamoriti. Ali nije loše imati mazgu pretovarenu zlatom.

— Ti! Stani i silazi s tog konja!

Žutom se pričini da je ugledao utvaru. Onaj isti prokleti koštunjavi starac i ona ista dvocijevka velikog kalibra. Što sada hoće?

— Čekaj...

— Silazi i otkopčaj pojas s revolverom! Na ovu stranu!

Žuti polako sjaši i ukočenim prstima otpusti pojas.

— Što hoćeš? Namjeravaš me opljačkati?

— Ja? Vratit ću ti tvojih dvadeset dolara, ali hoću natrag svoju potkovu.

— I zbog toga si me slijedio? Poludio si! Možeš si kupiti potkova...

— Hoću baš ovu! Evo sjekirice, odbij je! Bez nje pratit će me nesreća sve do smrti.

— Čekaj, stari! — pokušao je Žuti. — Ne mogu jahati s tri potkove a preda mnom je dug put. Dat ću ti...

— Potkovu!

— Stari, ja... — Žuti je bio izvan sebe. — Dat ću ti... znaš li što nosi ova mazga? Dobit ćeš jednu vrećicu i pusti me da odem.

— Potkovu! — procijedio je starac bezbojnim glasom i zapeo kokote na dvocijevki.

Žuti je dodirnuo koljeno kobile i ona je poslušno podigla nogu. Nije se otimala kad je bijesnim udarcima počeo sjeći čavle i nadizati potkovu. No, kad je dovršio s posljednjim čavlom, Žuti se već sasvim primirio. Bio je duboko uvrijeđen. Zar ovaj starac misli da može njemu nekažnjeno zapovijedati? Sjekiricu je prebacio u lijevu ruku a desnom je, s dva prsta, uhvatio kraj potkove onako kako se pri bacanju noža drži oštrica.

Naglo je ispravio pognuta ramena, ruka se opružila poput oslobođene opruge, teška potkova sunula je

kroz zrak kao izbačena pračkom i pogodila starog lovca u čelo.

— Evo ti tvoje potkove!

Mirno i bezosjećajno Žuti se sagnuo nad čovjekom koji je umirao.

— Nije ti donijela sreću, budalo!

Podigao je potkovu i pošao natrag do svoga konja. Ponovno je opasao revolver i zamislio se. Imao je potkovu, ali ne i čavle. Prokleti starac! Kakva glupost, kakva prokleta smola! Morat će satima pješačiti dok ne pronađe nekakvog konja.

Onda je začuo topot. Iznenada, mnogo se konja našlo u njegovoj blizini, ali tih mu nije trebalo.

Kako je moguće da su već ovdje? Pogledao je svoju kobilu koja je stajala na tri noge poput psa, pogledao je i mazgu koja je jedva primila teret, ali nikada na svojim leđima nije nosila jahača...

Žuti nije ni pokušao pružiti otpor kad su se oko njega i iznad njega skupila oznojena, prašnjava i razjarena lica.

— Ni meni nisi donijela sreću!

U pripremi:

223. William E. Vance: LOVAC

Od 23. XI na novinskim kioscima vatromet pripovijedaka i stripa!

Ljubavne pripovijetke:

Leslie G. Williams: Žena zelenih očiju
Alberto Moravia: Smušenice
Ring Lardner: Sa smiješkom
Arnold Ly: Iskusna tajnica

SF pripovijetke:

Norman Spinard: Heroji umiru samo jednom
Arthur Clarke: Radar nije mogao pogriješiti

Vestern pripovijetke: Ernest Haycox: Izvor

Krimi priče:

Arthur Peters: Zidni sat
Robert E. Eckels: Posao je posao
Jack Ritchie: Upornost
Timothy Tatcher: Tjelohranitelj
Christianna Brand: Tako privlačan muškarac
John Lutz: Zamka

Stripovi:

Tajni agent Corrigan: Blago faraona (kriminalistički strip)
Asteriks i Goti (humoristički strip)
Šerif Matt Dillon u vestern epizodi: Zakon nasilja
Pink Panter: Spasonosna jabuka (humoristički strip)
Ubojstvo s predumišljajem (kriminalistički strip)
Popaj (tri epizode)